

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

05 | leto 37 | oktober 2023 |

Misijonska nedelja

22. oktober 2023

100 let revije Katoliški misijoni

Spoštovani bralci *Misijonskih obzorij,*

letošnji misijonski mesec oktober je prav poseben za nas. Pred 100 leti je izšla prva številka misijonskega glasila z imenom *Katoliški misijoni* in od takrat naprej je, pod tem imenom, neprekinjeno izhajalo v Sloveniji in Argentini do leta 1987, ko se je glasilo dokončno vrnilo v Slovenijo in od takrat izhaja pod imenom *Misijonska obzorja*.

Zelo smo veseli tega jubileja in želimo, da bi to glasilo še naprej opravljalo svoje poslanstvo, da ne bi misijonska misel med nami nikoli ugasnila. Resnično je srčna želja in obveza, da bi to glasilo budilo in spodbujalo misijonsko zavest, saj je prav to poslanstvo vsakega kristjana in se moramo zavedati, da smo vsi poklicani, da ga s svojim zgledom in prizadevanjem uresničujemo.

Predstavljam vam lazarista g. Andreja Tumpeja, ki ga imenujejo očeta Katoliških misijonov.

Andrej se je rodil 29. novembra 1886 v župniji sv. Lovrenca na Dravskem polju. Tri očetove sestre in ena materina so bile usmiljenke, prav tako dve Andrejevi sestri. Prepričan je bil, da so one zmolile njegov poklic. Po končani osnovni in srednji šoli je vstopil v Misijonsko družbo v Grazu, tam študiral bogoslovje in bil tam tudi posvečen v duhovnika. Njegova duhovniška pot ga je vodila preko Graza in Carigrada v Ljubljano,

kjer se je posvetil ljudskim misijonom in širil misijonsko misel. Leta 1917 je začel izdajati *Misijonski koledar*, leta 1923 pa *Katoliške misijone*, ki jih je urejal do odhoda v Bitolo leta 1926. Bil je tesen sodelavec škofa Gnidovca, ki mu je dodelil novoustanovljeno župnijo v Bitoli. V dekretu mu je napisal: "Vaša novoustanovljena župnija seže od Bolgarije do Albanije ob grški meji. Na tem ozemlju poiščite svoje vernike in jih, kar se da, po možnosti versko oskrbite. Bog vas blagoslovi!"

Leta 1929 so ga poslali v Beograd. Tam je zgradil cerkev sv. Cirila in Metoda in župnišče na Čukarici. V Beogradu je 5. marca 1973 sklenil svoje zemeljsko življenje. Tumpej je bil razglašen za »slovenskega pravičnika«. To je častni naziv in posebno priznanje države Izrael, ki ga od leta 1963 podeljuje izraelski muzej holokavsta Yad Vashem posameznikom ali njihovim družinskim članom, ki so se dejavno, za ceno lastnega življenja, postavili po robu nacističnemu nasilju in preprečili poboje ljudi judovskega porekla, priskočili na pomoč in reševali življenja. To priznanje so dobili štirje Slovenci, med njimi Andrej Tumpej, ki je med 2. svetovno vojno v Beogradu nudil pomoč judovskim družinam, med drugim materi Antoniji, rojeni Ograjenšek, in hčerkama. Poskrbel je za ponarejene osebne

dokumente ter jima spremenil ime in priimek. Rahela Kalef je postala Breda Ograjenšek, po vojni glavna pevka beograjske opere.

Ob njegovem pogrebu je škof Stanislav Lenič poudaril tri vrednote, ki so predstavljale notranje jedro njegove osebnosti: domovina, Misijonska družba, Cerkev. Kot je običajno, vam v misijonskem mesecu posredujemo misijonsko poslanico papeža Frančiška. Letošnje geslo je vzeto iz Emavsovega dogodka, ko sta oba učenca srečala vstalega Kristusa in ga prepoznala pri lomljenju kruha (prim. Lk 24,13-35): »Goreča srca, noge na poti«. Kot je g. Tumpej z gorečim srcem deloval in spodbujal misijonsko poslanstvo in se tudi sam podal na misijonsko pot s hitrimi koraki, da bi sporočal veselo novico evangelija, tako nas sveti oče vabi, naj tudi mi uresničujemo svoje poslanstvo: »Pojdimo z gorečimi srci, odprtimi očmi in nogami na poti, da bomo srca drugih razplamteli z Božjo Besedo, oči drugih odprli za Jezusa evharistijo, in vse povabili, naj skupaj hodimo po poti miru in zveličanja, ki jo je Bog v Kristusu podaril človeštvu.«

Naj bo nadaljnje izhajanje *Misijonskih obzorij* še naprej blagoslovljeno.

Želim vam prijetno branje!

Pavle Novak CM

Zakaj problemi nemške sinodalne poti ne skrbijo indijskih katoličanov

PIŠE DR. MATIJA NARED

Katoliška Cerkev je v svojem bistvu, čeprav doktrinarno dokaj enotna, tudi dokaj raznolika, ker je vezana na različne kulture, v katere se je vrastla. Pri tej inkulturaciji, pri tem vraščanju v različna kulturna okolja je v svoji zgodovini marsikaj grobo pohodila, marsikaj pa je tudi sprejela. A cerkveni nauk je lahko le del kulture, le del življenja ljudi, ki krščansko vero živijo, ali pa ga ni. Zunaj tega je črka v zaprašeni knjigi. Brez življenja in lepote.

V zadnjem času je svetovno Cerkev najbolj razburkalo razkritje spolnih zlorab. Ta hipokrizija, ta odvrtna dvo-
ličnost je potegnila za seboj zahtevo po očiščenju, po prevrednotenju. Ob razkritju zlorab je beseda številnih duhovnikov postala manj gromka, previdnejša. Številni duhovniki pa so se znašli v čredi, s katero so se težko poistovetili. Prst je bil namreč uperjen tudi v tiste, ki so bili v tej čredi nedolžni. Tudi številni verniki so osramočeni sklonili glave, ker so se čutili izdani od klera. Problem je bil v tem, da je bil pokvarjen sistem, ne samo posameznik. To nam pojasnjuje prikrivanje teh zlorab pri vodilnih. Nemci so, da bi skupaj poiskali novo pot po teh škandaloznih razkritjih, napovedali sinodalno pot, s katero naj bi na novo razčistili nekatere prvine, pomembne za življenje ljudi in Cerkve. Tako je na plano privrelo že dolgo postavljajoče se vprašanje glede mesta žensk v Cerkvi, glede blagoslova istospolnih zvez in še česa drugega. Ta dogajanja so razburkala cerkveno javnost. Pa vendarle ne toliko, kot bi si mislili na prvi pogled. Nemci bolj jezijo Rim in druge evropske škofo, tudi ameriške. Čeprav Američane bolj skrbi vprašanje ravnanja s spolnimi identitetami kot vprašanje posvečevanja žensk. Kako pa je drugje po svetu? Včasih gledamo na te zdrahe, kot da so ključne za obstoj katolištva, kakršno poznamo. Pa ni ravno tako. Svetovna slika katolištva se je v zadnjem stoletju popolnoma spremenila. Svoje čase sta v Evropi živeli dve tretjini vseh katoličanov na

svetu, danes pa le še četrtnina. No, mi evropski katoličani pa kljub temu še vedno mislimo, da smo središče sveta. Pa nismo in naši problemi so večinoma le naši.

Ozrimo se naokoli:

Afriški katoličani imajo svoje probleme. Njih ne meče iz tira potreba po blagoslovu istospolnih zvez. Afričanov ne gane zahteva skupnosti LGBTQ po priznanju posameznih pravic posebnim posameznikom, ker na vse gledajo bolj kolektivistično, zunaj strogega individualizma in subjektivizma. Bolj se nagibajo k pristnemu pojmovanju skupnosti, k povezanosti. Po drugi strani pa imajo težave s svojim tribalizmom, to je pojmovanjem, po katerem se povečuje plemenska skupnost, vendar brez jasne navezave na širšo družbo, pri čemer je univerzalizem katoliške Cerkve zamegljen z ozkim vrednotenjem pomembnosti lastnega plemena, ki mu duhovnik ali vernik pripada. Po drugi strani imajo Afričani velike težave s poligamijo in podeljevanjem zakramentov v zvezi s poroko.

Japonska Cerkev išče svojo podobo v javnosti. Njihova javna krščanska istovetnost je nedoločena, mlačna, nedorečena.

Še nesrečnejši so Indijci. Tem pa niti sama katoliška Cerkev noče priznati mesta, ki jim gre in ki jim pripada že zaradi tega, ker so kristjani. Vsem nam je dobro znan indijski kastni sistem. In prav med pripadniki najnižjega kastnega sistema v Indiji je največ katoličanov. (V Indiji jih živi okoli 20 milijonov.) In čeprav jih je med

pripadniki teh najnižjih slojev največ, se pravi, so najštevilnejši, izmed njih ne izhaja veliko škofov in šele v zadnjem času so dobili enega kardinala, kar kaže na to, da je tudi sama katoliška Cerkev še vedno močno vpeta v kastni sistem, kar je seveda nesprejemljivo.

Kitajska cerkev je močno stisnjena med čeljusti političnih klešč nadzora in oblasti. Po drugi strani se kažejo napetosti med »od države dovoljeno katoliško Cerkvijo« in cerkvijo v ilegali. Številne vzhodne krajevne cerkve se spopadajo tudi s čedalje hitrejšim širjenjem aidsa, pa s klimatskimi spremembami ...

Klimatske spremembe pestijo tudi Južnoameričane. Pa ne samo to, Južnoameričane skrbi tudi naraščanje odhodov katoličanov v protestantizem. O tem smo na tem mestu že pisali. Razbitim tradicionalnim skupnostim, ranjenim in oslabljenim, nudijo protestantske skupnosti »prijaznejši« občutek bližine in sprejetosti. Po drugi strani pa Latinska Amerika še vedno išče svoj pravi obraz v priznanju domorodnih plemen in njihovem spoštovanju. Kolonialna teža se še vedno čuti tudi na katoliških plečih Južne Amerike.

Skratka, Nemci ne rešujejo svetovnih problemov. Odgovori enih ne potesijo drugih. Ti problemi in iskanje odgovorov nanje nam pokažejo, da katolištvo pravzaprav dejansko živi le tako, da je vpeto v lokalne skupnosti in da je univerzalnost bolj filozofski kot eksistencialni pojem. Videli pa smo tudi, da je katolištvo ideološko precej bolj obremenjeno, kot bi bilo pričakovati oz. kot bi se spodobilo.

Pot naprej pa je – v prijateljstvu, medsebojni podpori, sobivanju, medsebojni pomoči – kljub vsem razlikam lahko skupna. Tu nas ideologije in kulture ne ločujejo. Kristjani se moramo med seboj prepoznati po ljubezni.

Meka za učitelje

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Prof. dr. Drago Ocvirk je upokojeni redni profesor Teološke fakultete in bivši predstojnik katedre za osnovno bogoslovje. Predaval je tudi predmete živih verstev in misiologije. Na Salomonovih otokih je poučeval in deloval v letih 2007–2012. Bil je tudi prvi urednik Misijonskih obzorij in to delo opravljal 27 let. Če temu dodamo še zadnjih 5 let, ko je v vsaki številki objavljaj svoje pronicljive misli in nam širil obzorja, to znaša kar 32 let dela v okviru Misijonskih obzorij.

Letos oktobra obhajamo stoletnico prve številke glasila Katoliški misijoni, ki ga je izdajala Misijonska družba lazaristov v misijonišču v Grobljah. Katoliške misijone so leta 1987 nasledila Misijonska obzorja. Vi ste bili njihov prvi urednik, kako je potekalo to nasledstvo?

Za Katoliškimi misijoni je bila dolga odisejada na poti domov. Prvi udarec so jim zadali nacisti, ki so okupirali Groblje in lazariste pregnali. Pred komunisti so se umaknili v Rim, od tam pa v Argentino ... in od tam uspešno povezovali slovenske misijonarje in obveščali o njihovem delu. Ilegalno so vstopali tudi v komunistično Jugoslavijo v pričakovanju, da vremena Kranjcem se zjasnijo. Odisejada vredna zgodovinske študije! V osemdesetih letih je prihajala slovenska pomlad, ki je počasi topila led komunističnega totalitarnega režima. Da bi poživili misijonsko zavest in dejavnost, je misijonski kongres v Tinjah leta 1986 pod gorečim »pritiskanjem« Jožeta Kopeiniga sklenil, da nadaljujemo z izdajanjem Katoliških misijonov v Sloveniji. S tem sta se strinjala Lado Lenček in Franc Sodja, ki sta glasilo izdajala v Argentini, saj se je bralstvo med izseljenci redčilo zaradi umiranja. Nekaj pomislekov je bilo, ali bo oblast to dovolila, predvsem pa je nekega glasnega udeleženca motil naslov Katoliški misijoni. Sam sem bil v Tinjah zgolj naključno kot eden od vabljenih predavateljev, zato se v te razprave okoli prenosa Katoliških misijonov v Slovenijo nisem spuščal, čeprav se mi je zdelo iz zgodovinskih in vsebinskih razlogov prav, da se

ohrani ime Katoliški misijoni. Zakaj bi se sramovali sami sebi? No, nazadnje so odločevalci našli kompromisno ime: Misijonska obzorja.

Gospoda Ladislav Lenček in Franc Sodja sta dolga leta »begunstva« Katoliških misijonov resnično naredila veliko delo. Slovenska misijonska misel je med Slovenci v zamejstvu in drugod po svetu ohranjala zelo močno zavest. Z Misijonskimi obzorji pa je od leta 1987 misijonsko delo dobilo glasilo, ki je postalo dostopno vsem Slovencem doma in po svetu. Kakšna je bila vaša zamisel? Kakšne cilje ste si postavili?

Sam nisem imel nobene zamisli, ker sem v urednikovanje padel čez noč. K meni je namreč prišel predstojnik Zdravko Pogorelec s prošnjo, naj sprejemem urednikovanje, ker so ga že trije sobratje zavrnil. Misijonska družba pa mora predlagati urednika do naslednjega dne, sicer bodo glasilo prevzeli drugi. Kaj sem hotel, ustregel sem mu. Uredniški odbor, ki je bil sestavljen že v Tinjah, je bil poln idej,

ko pa se je zastavilo vprašanje, kdo bo kaj naredil, je zavladovala tišina. Ideje so eno, delo pa drugo! Ostal sem sam z mislijo, da bodo Misijonska obzorja pač glasilo slovenskih misijonarjev in obveščala o njihovem delu. Zato sem vsem pisal po navadni pošti, takrat še ni bilo e-pošte, in jih prosil za sodelovanje. Njihova pisma je več let pretipkovala priletna čudovita usmiljenka s. Slavimira – brez nje ne bi šlo –, lektoriral neutrudni Avguštin Pirnat, kasneje pa Jurij Devetak. Tehnično izvedbo je za začetek prevzela Družina, za njo pa celovška Nedelja. Ko je z Jožetom Planinškom Misijonsko središče dobilo res hud zagon, je prevzelo tudi vso tehnično plat glasila. Z leti je urednikovanje postalo lažje, ker sem začel delati z računalnikom in sem glasilo lahko vsebinsko sam postavil, e-dopisovanje je šlo odlično od rok Dragu Svetku, Tina Jež pa je še danes nenadomestljiva pri organizaciji in izvedbi.

Takrat je bilo tudi obdobje razcveta misijonskih poklicev, ne samo duhovnikov, redovnikov in redovnic, tudi laiki so se odločali za misijone. Kakšni so bili vaši vtisi?

Slovenski laiški misijonarji so najprej izšli iz Lenčkovega in Sodjevega kroga v Argentini, tem pa je sledila dolga vrsta iz osvobodene Slovenije. Misijonsko središče jih je formiralo

Na Salomonovih otokih so otroci večinsko prebivalstvo

Največkrat edino prevozno sredstvo za obiske otokov

in skrbelo za njihovo materialno podporo. Za tri leta so šli na pomoč misijonarju, ki je zanje zaprosil, in če so bili še potrebni, so lahko potegnili še kak triletni mandat. Ker ljubezen nikoli ne spi, se je takrat ustvarilo kar nekaj lepih »črno-belih« družinic.

Imate bogato misijonsko izkušnjo, poučevali ste tudi predmet misiologije na Teološki fakulteti. Vsekakor pa ste tudi obiskali naše misijonarje in misijonarke. Katere misijonske kraje ste obiskali? Kaj vas je najbolj prevzelo oz. se vas najbolj dotaknilo?

Lenček, urednik Katoliških misijonov, je nekajkrat obiskal vse naše misijonarje. To so pričakovali tudi od mene, vendar tega nisem zmogel, ker me je profesura na fakulteti preveč zaposlovala. Prvič sem šel v misijone leta 2006 v Benin pridigat duhovne vaje v francoščini Marijinim sestrkam domačinkam. Življenje tam me je tako prevzelo, da bi tam najraje ostal. Ko sem se vrnil domov, me je sobrat Ivica Gregurec povabil predavat na Salomonove otoke. Že naslednje leto sem bil tam.

Kako je bilo na Salomonovih otokih? Tam ste tudi poučevali. Kakšna je bila ta izkušnja, biti profesor v misijonih?

Ljudje so me takoj osvojili s svojo bližino, preprostostjo in veseljem do življenja. Ukaželjnost salomonskih bogoslovcev je bila svetlobna

leta daleč od neke utrujenosti in naveličanosti mnogih študentov v Sloveniji. Ukaželjnost brez meja, Meka za učitelja! Bil sem navdušen in sem se tam že videl po upokojitvi. Ker je internet na nekaj mestih v prestolnici Honiari za silo delal, sem hodil tja pobirat pošto, ki so mi jo pošiljali iz Misijonskega središča, da sem lahko v bogoslovju uredil Misijonska obzorja, jih na ključku spet nesel v Honiario in poslal Tini v Misijonsko središče. Glasilo je tako nastajalo v misijonih, tam sta nastali tudi knjigi Raj z napako in Navzkrižni svetovi, v katerih predstavim življenje na tem daljnem tihomorskem otočju.

Danes se število misijonarjev v razvitem svetu hitro manjša, je pa vedno več mladih, ki preko različnih skupin odhajajo za krajši čas na pomoč v misijonske dežele. Je tudi to misijonsko delo ali želja po pomoči bližnjemu v stiski?

Tudi sam sem na Salomone odpeljal nekaj laikov, ki so si sami plačali pot, streho in hrano pa jim je nudil misijon. V glavnem so delali na izobraževalnem in gradbenem področju. Vsak je prispeval kak kamenček v mozaik misijonskega dela skladno z besedo apostola Jakoba: »Vera brez del je mrtva«. Sv. Frančišek pa je manjšim bratom naročal: »Vedno oznanjajte evangelij, če ne gre drugače, pa z besedami!« Saj veste: besede

mičejo, zgledi vlečejo. In njihov zgled je navduševal in osrečeval Salomonce, s katerimi so se srečevali in sodelovali. Delati dobro ljudem iz ljubezni do Boga je čudovito pričevanje za Boga ljubezni, je posnemanje Božjega Sina, hoja za njim, je razpenjanje jader, da se vanje upre veter Svetega Duha, Duha ljubezni.

Pred kratkim je papež v Lizboni dal mladim za zgled Marijo, ki se je v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem pomagat noseči Elizabeti: »Tisti, ki ljubijo, ne stojijo ob strani prekrizanih rok, ampak služijo drugim. Tisti, ki ljubijo, hitijo služiti, se naglo odpravijo, da bi se posvetili služenju drugim.« Kljub naporom »vaše oči žarijo od veselja, ker služite drugim. Reči vam hočem: vztrajajte, še naprej plujte na valovih ljubezni in dobrotelosti. Bodite "deskariji" ljubezni!«

Mislim, da je treba mlade, ki se odpravljajo na pomoč v misijone, razumeti v tej luči dejavne in žive vere. To pa je že tudi izvajanje sinode. Po eni strani hodijo skupaj duhovniki, redovniki in laiki v isti veri, upanju in ljubezni, po drugi pa vsi ti, skupaj opremljeni s temi krepostmi, gredo naproti ljudem, da bi skupaj z njimi soustvarjali svet, v katerem bo prevladovala Božja ljubezen in se bo vsak počutil sprejetega in dobrodošlega.

Zgleda, da sedaj prihaja novo obdobje v Cerkvi, ko v razviti svet, kjer ni poklicev, vstopa vedno več misijonarjev iz dežel, ki jih imenujemo misijonske. Kaj menite o tem?

Misijonska dejavnost dobiva nove oblike, primerne času. Cerkev je danes res katoliška, tj. vesoljna, in v njej poteka živahna izmenjava med krajevnimi cerkvami. Tisti, ki imajo dovolj poklicev, pomagajo onim v pomanjkanju, kdor ima več materialnih sredstev ali znanj, pomaga tistemu, ki mu to manjka. Ta izmenjava med krajevnimi Cerkvami ne bogati samo Cerkev, ampak ji predvsem omogoča, da je v testu človeštva močan kvas, luč, ki prežene marsikatero temo, osvetli življenje v njegovi lepoti in podarjenosti in ga osmišljuje.

1973 – 12 Novih petdeset let? (531)

LETA 1973 PIŠE FRANC SODJA

Leta 1973 je Franc Sodja napisal uvodnik ob 50 letnici izhajanja lista Katoliških misijonov in se spraševal ali bo list še obstajal naslednjih 50 let. Kot ugotavlja, če resnično ljubimo Cerkev in njeno temeljno poslanstvo se ni potrebno bati, da bi misijonska misel zamrla. In tudi potrebnost takšnega misijonskega lista bo še vedno potrebna, pa naj bodo to Katoliški misijoni ali pa pod kakšnim drugim imenom. To poslanstvo sedaj nadaljujejo Misijonska obzorja. Novih petdeset let?

Prerokovanja so nesmiselna in nevarna, če človek nima preroškega duha. Z letošnjim letnikom je opravljeno petdesetletno delo »Katoliških misijonov«. In seveda se hitro vsiljuje vprašanje, kaj bo naslednjih petdeset let.

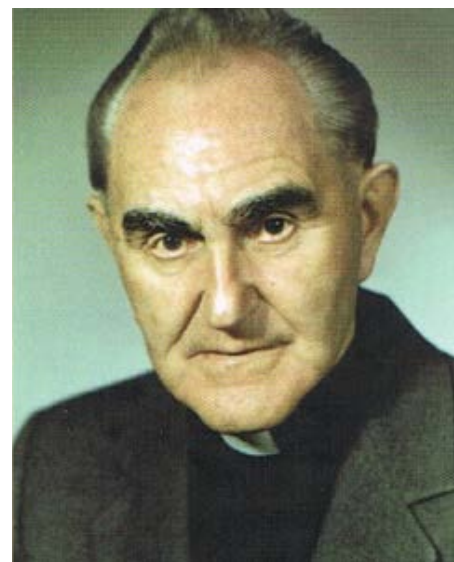
Pravzaprav gre tu za neko širše vprašanje: ali bo sploh misijonsko delo čez petdeset let. Saj se slišijo glasovi, da je misijonsko delo povsod: v Ljubljani, v Parizu, v Torontu in Buenos Airesu prav tako kot na Madagaskarju. In nekdanji kolonizirani narodi se osveščajo tako naglo, njihov nacionalni ponos tako raste, da je težko pričakovati, kako bi mogli »prenesti« tuje misijonarje v svoji sredi. To niso glasovi samo kakih posebnežev; to so misli, ki jih nudijo v razmišljanje resni ljudje.

In vendar moremo in moramo z gotovostjo reči isto, kar pravi vodstvo Cerkve, kar trdijo tudi domači škofje in duhovniki. Če resnično še ljubimo Cerkev, potem mora biti naša skrb, kako jo zasaditi v ogromne pokrajine in med številne narode, kjer je še ni. In naj bodo teologji iščejo še tako

drugačne definicije za misijonsko delo, to dejstvo ostane in bo ostalo še dolgo. Torej s tem dejstvom ostaja misijonska naloga Cerkve, zato tudi naša.

Pač, nekaj se je spremenilo. Mi stari krščanski narodi ne smemo misijonskega poklica jemati s ponosom tistih, ki imajo vso resnico in prihajajo v misijone deliti drobtinice z bogato pogrnjene mize. Tudi v naši

religiozni miselnosti mora izginiti kolonializem. Mi bomo morali še dolgo, dolgo hoditi v misijonske kraje, pa čeprav se posamezne dežele zapro. Saj se bodo odprle spet druge. A mi mirovati ne smemo. Toda naša naloga je služba. Misijonarji v misijonih ne bodo vladali mladim cerkvam, ampak služili v vsej ljubezni in preprostosti. In s to sveto službo bodo domačim škofom in duhovnikom, kjer so že, pomagali graditi Cerkev. Morda bo to poslanstvo najbolj razumela mladina, ki že v tej ali oni obliki hodi v nerazvite dežele, da pomaga graditi boljši svet. Tem se bo pridružila krščanska mladina, da bo v istem duhu služenja šla v misijone graditi Božji svet.

In tudi misijonarji bodo potrebovali našo oporo, moralno in stvarno, zato jim bo potreben list, pa čeprav ne bodo *Katoliški misijoni*. Če pa bo Slovencem polstoletno delo z vso bogato tradicijo, ki jo imajo *Katoliški misijoni* in vse misijonsko delo okrog njih, zadostna legitimacija, da se to delo nadaljuje, potem ni treba čakati na nov list ali liste, ampak bo odslej naprej prav mesečnik *Katoliški misijoni* v istem zagonu in poslanstvu romal svoji stoletnici naproti.

Morda bo to poslanstvo najbolj razumela mladina, ki že v tej ali oni obliki hodi v nerazvite dežele, da pomaga graditi boljši svet. Tem se bo pridružila krščanska mladina, da bo v istem duhu služenja šla v misijone graditi Božji svet.

Teološka utemeljitev misijonske dejavnosti v Ad gentes

P. MARI OSREDKAR

Na začetku Odloka o misijonski dejavnosti najdemo utemeljitev, zakaj so misijoni še potrebni, čeprav bodo večnega življenja lahko deležni tudi nekatoličani in nekristjani, kot beremo v 16. členu Dogmatične konstitucije o Cerkvi, kjer je za merilo zveličanja postavljeno življenje po vesti, po kateri se vsakemu človeku razodeva Bog. Ad gentes ponuja trinitarično utemeljitev misijonske dejavnosti. Pravzaprav bomo razložili, zakaj so misijoni še potrebni in čemu je še vedno potrebno oznanjati Evangelij vsemu stvarstvu.

Ko sem šel pred leti v okviru izmenjave Erasmus v Kutahyo (Turčija), kjer sem na islamski teološki fakulteti predaval teden dni, so me študentje izzvali, naj jim razložim, kako je lahko en Bog prisoten v treh različnih osebah. Odgovoril sem jim s primero iz narave, ki jo vsi poznamo: vodo večinoma uporabljamo v tekočem stanju, ampak ista voda je lahko tudi v trdnem stanju in ista voda je lahko tudi v plinastem stanju. Tako je en in isti Bog lahko Oče in Sin in Sveti Duh. Profesor na predavanjih v Parizu nam je dejal, da Bog postane Sin, ne da bi prenehal biti Oče! Ja, Bog je hkrati Oče, Sin in Sveti Duh. V kontekstu teološke relacijske teorije pa krščanska resnica o enem Bogu v treh osebah razodeva še več. Pove namreč, da se z učlovečenjem Bog na najpopolnejši način približa človeku (Emanuel) in hkrati ostane daleč od človeka. Bog je sprejel človeško naravo, a hkrati ostal popolnoma drugačen od človeka. To pomeni, da ljudje lahko prepoznamo Boga v človeku Jezusu, a hkrati razumemo in priznavamo, da nam Bog ostaja popolnoma nerazumljiv oz. ostaja popolnoma drugačen, kot si ga sploh lahko človek predstavlja. Bog je neskončno večji od človeka, a hkrati se mu ponižno prepusti pribiti na križ. Zakaj se je Bog učlovečil? Zato, da bi odrešil človeka. Kaj pomeni odrešiti? Pomeni omogočiti mu »življenje v polnosti«. Zato je »Kristus od Očeta poslal Svetega

Duha, ki naj bi njegovo odrešensko delo izvrševal od znotraj in nagibal Cerkev k njenemu širjenju« (M 4). Kristus je »utemeljil svojo Cerkev kot zakrament odrešenja in apostole poslal po vsem svetu, kakor je tudi njega poslal Oče, in jim naročil: Pojdite in učite vse narode, krščajte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal!« (M 5). Značaj Cerkve je zato misijonski (C17) oz. to nam najprej pove teološka utemeljitev misijonske dejavnosti: Ker je Oče poslal Sina in Svetega Duha in ker je Sin poslal Cerkev, smo poslani tudi mi in zato moramo oznanjati Evangelij. Potem pa je tu še vprašanje »čemu?«. Kristjani ne oznanjamo Evangelija zgolj za to, da bi novo krščeni lahko prišli v nebesa, temveč tudi za to, da bi vsi imeli košček nebes že na zemlji. Toda, misijonska dejavnost se ne zaustavi pri »delitvi hrane!« Njen smisel je ljudem prinašati Kristusa oz. evangeljski način življenja, katerega srčika je odpuščanje kot sprejemanje vsakega človeka za brata, tudi če je drugačen, tudi če je sovražen do nas. Sprejeti drugega v bistvu pomeni postati mu brat. Teologi pravijo, da se je Bog Oče moral ponižati, da je postal Bog Brat vsem ljudem. To pa pomeni, da je Bog sprejel dejstvo, da ga bodo bratje pribili na križ. Točno to se dogaja tudi oznanjevalcem Evangelija. Apostoli so vsi prelili kri za Evangelij. Tudi danes so

misijonarji mučenci. Če ni potrebno preliti krvi, pa misijonarje obrekujejo, kritizirajo, jim nagajajo ... Kdor želi biti brat, mora biti pripravljen, da ga bodo bratje pribili na križ. Če pa se želi izogniti »križanju«, ostane v varnem zavetju za svojim »zidom«. Ja, prepričan sem, da bratsko življenje nujno vsebuje tudi »križanje«. Pravzaprav smo si bratje drug drugemu opora in breme hkrati. Če pa nočes biti brat, če do drugih ohranjaš varno razdaljo, potem pa tudi nimaš opore, ko bi jo potreboval. Ljudje pogosto želimo biti nad drugimi, želimo biti zgolj očetje, učitelji. Pričevanje za Evangelij pa je možno zgolj, če se ponižamo in postanemo drug drugemu bratje. Kakor so v enem Bogu lahko tri osebe, tako smo tudi ljudje lahko drug drugemu očetje in bratje hkrati, če zmoremo biti ponižni. Tako razumem trditev, da smo kristjani lahko posvečeni v ime Očeta in Sina in Svetega duha. Ali se nam ni Kristus razodel kot Brat?! Ali ni ob sebi zbral brate in ne očete?! Ali ni to nekaj bistvenega v krščanstvu?! Ali ni bilo krščanstvo v preteklosti privlačno prav zaradi bratskega življenja?! Zakaj pa posamezniki danes zapuščajo Cerkev oz. se mladim ne zdi več privlačna? Bog ni ostal zgolj Oče Stvarnik, želel je postati tudi Bog naš Brat, čeprav je vedel, da ga bomo ljudje pribili na križ. Vsak dan prihaja med nas, čeprav ve, da bo stalno prizadet. Edino evangeljski način bratstva omogoča življenje in preživetje človeka in človeštva. Zato je Kristus edini Odrešenik. Humanitarne organizacije ne prinašajo Evangelija ljudem v stiski. Samo kristjan lahko oznanja Evangelij, z življenjem in besedo! To pa je torej smisel misijonske dejavnosti Cerkve.

Goreča srca, noge na poti

(prim. Lk 24,13-35)

Dragi bratje in sestre!

Za Svetovni misijonski dan sem letos izbral temo, ki izhaja iz pripovedi o emavških učencih v Lukovem evangeliju (prim. 24,13-35): »Goreča srca, noge na poti«. Ta dva učenca sta bila zbegana in razočarana, srečanje s Kristusom v besedi in v razlomljenem kruhu pa je v njiju razvnelo navdušenje, da sta se odpravila na pot proti Jeruzalemu in oznanjala, da je Gospod zares vstal. V evangelijski pripovedi dojamemo preobrazbo učencev iz nekaterih sugestivnih podob: *goreča srca* za Pisma, ki jih je razlagal Jezus, *odprte oči*, ko sta ga prepoznala, in kot vrhunec *noge na poti*. Ob premišljevanju teh treh vidikov, ki začrtajo pot misijonskih učencev, lahko obnovimo svojo gorečnost za evangelizacijo v današnjem svetu.

1. Goreča srca, »ko nama je razlagal Pisma.«

Božja beseda razsvetljuje in preoblikuje srce v poslanstvu.

Na poti iz Jeruzalema v Emavs sta bili srci učencev žalostni – kot je bilo razvidno iz njunih obrazov – zaradi smrti Jezusa, v katerega sta verovala (prim. v. 17). Zaradi poloma križanega Učitelja se je sesulo njuno upanje, da je On Mesija (prim. v. 21). In glej, »medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima« (v. 15). Kot na začetku poklicanosti učencev, Gospod tudi sedaj, v trenutku zbeganosti, prevzame pobudo, da se približa svojim in hodi ob njih. V svojem velikem usmiljenju se nikoli ne naveliča biti z nami, kljub našim napakam, dvomom, slabostim, čeprav nas žalost in pesimizem vodita v to, da postanemo »nespametni in počasni v srcu« (v. 25), maloverni ljudje.

Tako danes kot takrat je vstali Gospod blizu svojim misijonarskim učencem in hodi ob njih, zlasti takrat ko se čutijo izgubljeni, malodušni, prestrašeni pred skrivnostjo krivice, ki jih obdaja in jih hoče zadušiti. Zato »ne pustimo si vzeti upanja!« (Apostolska spodbuda *Veselite evangelija*, 86). Gospod je večji od naših problemov, predvsem kadar jih srečujemo pri

oznanjevanju evangelija svetu, saj je to poslanstvo navsezadnje njegovo, mi pa smo le njegovi ponižni sodelavci, »nekoristni služabniki« (prim. Lk 17,10).

Svojo bližino v Kristusu izražam vsem misijonarjem in misijonarkam po svetu, posebno tistim, ki doživljajo težke trenutke. Vstali Gospod, predragi, je vedno z vami in vidi vašo velikodušnost ter vaše žrtve za poslanstvo evangelizacije na oddaljenih krajih. Niso vsi dnevi življenja polni sonca, vendar pa se vedno spominjamo besed Gospoda Jezusa njegovim prijateljem pred trpljenjem: »Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal!« (Jn 16,33).

[...]

Zato pustimo, da nas vedno spremlja vstali Gospod, ki nam razlaga pomen Svetega pisma. Pustimo, naj razvname naša srca, nas razsvetli in nas preoblikuje, da bomo svetu lahko oznanjali njegovo skrivnost odrešenja z močjo in modrostjo, ki prihajata od njegovega Duha.

2. Oči, »ki so se odprle in ga spoznale« v lomljenju kruha.

Jezus v evharistiji je vrhunec in vir poslanstva.

Srci, ki sta goreli za Božjo Besedo, sta spodbudili emavška učenca, da sta prosila skrivnostnega

Popotnika, naj ostane z njima, ker se večeri. In ob mizi so se jima odprle oči in sta ga spoznala, ko je razlomil kruh. Odločilna prвина, ki učencema odpre oči, je zaporedje Jezusovih dejanj: vzel je kruh, ga blagoslovil, razlomil in jima ga dal. To so običajna dejanja judovskega družinskega poglavarja, ko pa jih je Jezus Kristus izvršil z milostjo Svetega Duha, so obema gostoma obnovila znamenje pomnožitve kruha in predvsem znamenje evharistije, zakramenta Žrtve na križu. Prav v trenutku pa, ko sta v Njem-ki-lomi-kruh spoznala Jezusa, »je izginil izpred njiju« (Lk 24,31). To dejstvo nam pomaga razumeti bistveno resničnost naše vere: Kristus, ki lomi kruh, sedaj postane razlomljeni kruh, ki ga razdeli učencem in ga torej ti použijejo. Postal je neviden, ker je vstopil v srca učencev, da bi jih še bolj razvnel in ju spodbudil, naj se brez odlašanja podata na pot, da bosta vsem sporočila enkratno izkušnjo srečanja z Vstalim! Tako je vstali Kristus Tisti-ki-lomi-kruh in istočasno je za-nas-razlomljeni-kruh. Zato je vsak misijonarski učenec poklican, da tako kot Jezus in v Njem po delovanju Svetega Duha postane tisti-ki-lomi-kruh in tisti-ki-je-razlomljeni-kruh za svet.

V zvezi s tem je treba omeniti, da je preprosto lomljenje materialnega kruha z lačnimi v Kristusovem imenu že krščansko misijonarsko dejanje. Toliko bolj je lomljenje evharističnega kruha, ki je sam Kristus, misijonarsko dejanje v odličnem pomenu besede, ker je evharistija vir in vrhunec življenja in poslanstva Cerkev.

Na to je spomnil papež Benedikt XVI.: »Ljubezni, ki jo obhajamo v zakramentu, nikakor ne smemo ohraniti le zase. Ta ljubezen po svoji naravi zahteva, da jo posredujemo vsem.

Misijonska nedelja

22. oktober 2023

To, kar svet potrebuje, je Božja ljubezen, je srečanje s Kristusom in vera vanj. Zato evharistija ni samo izvir in vrhunec življenja Cerkve; to velja tudi za njeno poslanstvo. 'Resnično evharistična Cerkev je hkrati tudi misijonarska Cerkev'« (Apostolska spodbuda *Zakrament ljubezni*, 84). Da bi obrodili sad, moramo ostati združeni z njim (prim. Jn 15,4-9). Ta združenost se uresničuje z vsakdanjo molitvijo, na poseben način v *češčenju*, v molku pred Gospodom, ki ostaja z nami v evharistiji. Ko z ljubeznijo neguje to občestvo s Kristusom, lahko misijonarski učenec postane mistik v dejanju. Naj naše srce vedno hrepeni po Jezusovi družbi, naj vzdihuje prošnjo emavške dvojice, zlasti ko se večeri: »Ostani z nami, Gospod!« (prim. Lk 24,29).

3. Noge na poti, z radostjo pripovedovanja o vstalem Kristusu.

Večna mladost Cerkve, ki je stalno v izhodu.

Ko so se jima odprle oči, potem ko sta ga prepoznala v »lomljenju kruha«, sta »še tisto uro vstala in se vrnila v Jeruzalem« (prim. Lk 24,33). Ta odhod v naglici, da bi z drugimi delila veselje srečanja z Gospodom, kaže, da »veselje evangelija napolnjuje srce in celotno življenje ljudi, ki se srečajo z Jezusom; ljudi, ki dovolijo, da jih odreši greha, žalosti, notranje praznine, osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se vedno rojeva in oživlja veselje« (Apostolska spodbuda *Veselje evangelija*, 1). Ne moremo srečati

vstalega Jezusa, ne da bi goreli od želje, da bi to povedali vsem. Zato so prvi in glavni vir poslanstva tisti, ki so spoznali vstalega Kristusa v Svetem pismu in v evharistiji, in ki v srcu nosijo njegov ogenj in v pogledu njegovo luč. Ti lahko pričajo za življenje, ki nikoli ne umre, tudi v najtežjih razmerah in v najbolj temnih trenutkih. Podoba »nog na poti« nas še enkrat spomni na večno veljavnost *missio ad gentes*, na poslanstvo, ki ga je vstali Gospod dal Cerkvi, naj evangelizira vsakega človeka in vsak narod vse do skrajnih meja zemlje. Danes je človeštvo, ranjeno zaradi toliko krivic, delitev in vojn, bolj kot kdajkoli potrebno veselega oznanila miru in odrešenja v Kristusu. Zato izkoriščam to priložnost, da ponovno poudarim, da imajo »vsi pravico sprejeti evangelij. Kristjani imajo dolžnost oznanjati evangelij in nikogar izključevati. Naj ne oznanjajo kakor nekdo, ki nalaga novo dolžnost, ampak kakor tisti, ki deli veselje, kaže lepoto obzorja in podarja zaželeno gostijo« (prav tam, 14). Misijonarsko spreobrnjenje ostaja glavni cilj, ki si ga moramo zastaviti kot posamezniki in kot skupnost, saj »je misijonarsko delovanje vzorec vsakega dejanja Cerkve« (prav tam, 15). Kot pravi apostol Pavel, nas Kristusova ljubezen priteguje in priganja (prim. 2 Kor 5,14). Tu gre za dvojno ljubezen: za Kristusovo ljubezen do nas, ki kliče, navdihuje in vzbuja našo ljubezen do Njega. In ta ljubezen dela Cerkev v izhodu vedno mlado, z vsemi njenimi člani v poslanstvu, da bi oznanjali Kristusu evangelij, prepričani, da je »za vse umrl zato, da tisti, ki živijo, ne bi živeli več zase, ampak za tistega, ki je zanje umrl in bil obujen« (2 Kor 5,15). Vsakdo lahko prispeva k temu misijonskemu gibanju: z molitvijo in delovanjem, z darovanjem denarja in trpljenja, z lastnim pričevanjem. Papeške misijonske družbe so privilegirano orodje za pospeševanje tega misijonskega delovanja na duhovni in materialni ravni. Zato

je nabiranje darov na Svetovni misijonski dan namenjeno Papeški družbi za širjenje vere. Nujnost misijonskega delovanja Cerkve seveda vključuje tudi vedno tesnejše misijonsko sodelovanje vseh njenih članov na vseh ravneh. To je bistveni cilj sinodalne poti, ki jo Cerkev uresničuje s ključnimi besedami *občestvo*, *soudeležba*, *poslanstvo*. Ta pot nikakor ni zapiranje Cerkve v samo sebe; ne gre za proces ljudskega raziskovanja, da bi, kot v kakem parlamentu, odločili, kaj je treba ali kaj ni treba verovati in izpolnjevati glede na človeške preference. Prej to pomeni podati se na pot kot emavška učenca, poslušajoč Gospoda, ki vedno prihaja med nas, da bi nam razložil pomen Svetega pisma in razlomil kruh za nas, da bi mogli z močjo Svetega Duha nadaljevati njegovo poslanstvo v svetu. Kot sta učenca pripovedovala drugim, kaj se je zgodilo na poti (prim. Lk 24,35), tako bo tudi naše oznanilo veselo pripovedovanje o Kristusu Gospodu, o njegovem življenju, njegovem trpljenju, smrti in vstajenju, o čudovitih delih, ki jih je njegova ljubezen izvršila v našem življenju.

Zato se odpravimo tudi mi razsvetljeni od srečanja z Vstalom in razvneti od njegovega Duha. Pojdimo z gorečimi srci, odprtimi očmi in nogami na poti, da bomo srca drugih razplamteli z Božjo Besedo, oči drugih odprli za Jezusa evharistijo, in vse povabili, naj skupaj hodimo po poti miru in zveličanja, ki jo je Bog v Kristusu podaril človeštvu.

Sveta Marija na poti, Mati misijonarskih Kristusovih učencev in Kraljica misijonov, prosi za nas!

*Rim, Sv. Janez v Lateranu,
6. januarja 2023,
Praznik Gospodovega razglasenja.*

FRANČIŠEK

*Prevod in celotna poslanica sta
na spletni strani: VaticanNews*

Ob stoletnici izida prve številke Katoliških misijonov

PIŠE PAVLE NOVAK, CM

Stoletnica je prav gotovo velik razlog za veselje, da revija Katoliški misijoni – Misijonska obzorja izhaja že celo stoletje. Zaradi razmer ob koncu druge svetovne vojne list ni izhajal kot redna izdaja, je pa kljub temu uredniku g. Ladislavu Lenčku uspelo nadaljevati izdajanje Katoliških misijonov v obliki razmnoženine, ki jih je sam natipkal in pošiljal v begunska taborišča, da so jih begunci lahko brali in ohranjali živo zavest o misijonih.

Z namenom, da bi bolj obširno pogledali v stoletno zgodovino, bomo v naslednjih številkah objavili pregled Katoliških misijonov skozi stoletje izhajanja. Prvi del bo zajemal pregled od začetka izhajanja do konca druge svetovne vojne leta 1945. V drugem delu se bomo posvetili pregledu izhajanja Katoliških misijonov v begunstvu in Argentini do leta 1987, v tretjem delu pa zadnjemu obdobju, ki zajema preimenovanje revije Katoliški misijoni z novim imenom Misijonska obzorja.

Predvojno obdobje 1923-1945

Ob koncu prve svetovne vojne se je v Sloveniji začela zelo močno in organizirano pospeševati misijonska misel. Z odločitvijo, da se ustanovi misijonišče za vzgojo bodočih misijonarjev, je bila v prvi vrsti zavest, da se dobro pripravijo na izzive, s katerimi se bodo morali ukvarjati.

Misijonišče v Grobljah

Groblje se nahajajo med Domžalami in Mengšem. Leta 1920 sta bila v središču Grobelj cerkev sv. Mohorja in Fortunata ter grad, ki mu je pripadalo več hektarjev zemlje. Misijonska mašna zveza in Društvo dobrodelnost, ki sta bili ustanovljeni med 1. svetovno vojno, sta z raznimi nabirkami in prireditvami zbirali denarna in materialna sredstva za misijone in najbolj potrebne doma. Z zbranim denarjem so 5. februarja 1917 za 150.000 kron v Grobljah kupili Wurzbachovo graščino s posestvom. Po vojni je nastalo vprašanje,

Andrej Tumpej

čigave so Groblje. Zadevo je rešila škofija. Škof Anton Bonaventura Jeglič je Groblje dodelil Misijonski zvezi, z nalogo ustanoviti središče za zunanje misijone.

Misijonska zveza pa je nato na škofjskem ordinariatu v Ljubljani vložila prošnjo, da se Groblje (stavbe z zemljišči) z določenimi obveznostmi dodelijo Jugoslovanski viceprovinci Misijonske družbe (lazaristom). Dne 21. septembra 1920 je Misijonska zveza graščino in posestvo v Grobljah izročila Jugoslovanski viceprovinci Misijonske družbe, ki se je morala obvezati, da bo v Grobljah ustanovila misijonišče, kjer bodo vzgajali misijonarje za notranje in zunanje misijone.

Začetek Katoliških misijonov

Lahko bi rekli, da je bil temeljni kamen Katoliških misijonov začetek tiska Misijonskega koledarja leta 1917 med prvo svetovno vojno. Misijonski koledar, ki ga je začela izdajati Misijonska družba lazaristov in ga je pripravljala Andrej Tumpej, je bil izredno dobro sprejet in tiskali so ga v nakladi 30.000 izvodov.

V zavesti, da morajo biti Groblje misijonišče, so se lazaristi lotili misijonskega dela. Tako je leta 1923 Misijonska družba izdala Misijonski koledar že v Grobljah, isto leto je začel izhajati mesečnik Katoliški misijoni (KM), pozneje še druga misijonska glasila. Misijonski koledar je predstavljal nekako dopolnilo, bolje rečeno, vrh vsakega letnika KM. Prvi urednik in ustanovitelj lista je bil mladi lazarist Andrej Tumpej CM. Že v svojem govoru na 5. katoliškem shodu v Ljubljani leta 1923 je sporočil, da bo Misijonišče Groblje začelo izdajati KM. Misijonsko zborovanje tega shoda je v 7. resoluciji ta načrt potrdil z besedami: »5. katoliški shod želi, da se ustanovi poseben misijonski list.«

Oktobra istega leta je res izšla prva številka in Andrej Tumpej je bil urednik prvega, drugega in tretjega letnika. A že zadnja številka tretjega letnika pove, da je Tumpej pustil uredništvo, ker gre »misijonsko« delovat na slovanski jug. Tedaj so imeli za misijonsko tudi delo v diaspori. Prav zato so tudi škofa Gnidočca, ko je postal škofsko prizrenski škof, označili kot prvega lazarista, ki je izšel iz Misijonišča v Grobljah. Naloge, ki so jih določili glasilu, so bile res splošne in široke in bi jih lahko povzeli v naslednje točke:

1. Širiti med vse sloje zdravo in najsoodobnejšo misijonsko misel v skladu z misijonskimi idejami papežev.

Prvi namen je torej preučevati in spodbujati delo vesoljne Cerkve v prizadevanju širjenja evangelija po vsem svetu.

2. Podajati informacije iz misijonskega sveta ter prizadevanja Cerkve za evangelizacijo in rast v svetu, ki evangeljskega sporočila še ne pozna, preučiti misijonsko delo v preteklosti in ga razviti s spoznanji in novimi prijemi v sedanjosti.
 3. Raziskovati in beležiti slovenski delež pri misijonskem delu. Poleg velikih misijonarjev Knobleharja in Barage so se pojavljali novi misijonski poklici. Želeli so, da bi tudi njihovo delo bilo poznano širši javnosti.
 4. Biti glasilo uradnih papeških in škofijskih misijonskih organizacij ter objavljati pomembne dokumente o misijonih še posebno papeške spodbude.
 5. Biti glasilo misijonskih prizadevanj ostalega slovenskega misijonskega zaledja. Misijonsko zaledje bo postalo močno in v veliko oporo slovenskim misijonarjem in misijonarkam, če bodo v zaledju dobro seznanjeni z delom le teh.
 6. Pospeševati misijonske poklice, da bi se misijonsko delo ne ustavilo.
- Smer lista in cilj sta napisana na prvi strani prve številke prvega letnika, oktobra leta 1923:

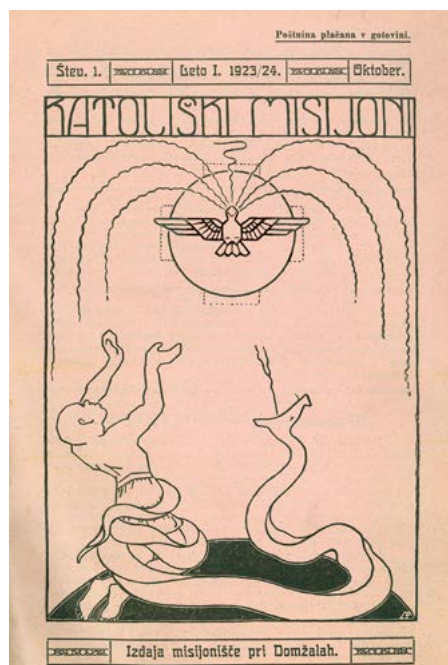
»Pravzaprav z izdajanjem »Katoliških misijonov« le izpolnjujemo dobršen del dolžnosti do slovenskega ljudstva, ki nam je pred tremi leti izročilo Misijonišče. »Katoliški misijoni« bodo glasilo vseh katoliških misijonov, bodo ogledalo misijonskega gibanja doma ... Vse delo izročamo varstvu božjega Misijonarja Jezusa Kristusa in tudi naše dobro ljudstvo prosimo, naj nam pomaga.«

Sodelavci

Katoliški misijoni so v svoji zgodovini imeli številne sodelavce. To so bili duhovniki Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega (lazaristi), ki je list izdajala, njihovi bogoslovci, dalje sodelavci-redovniki ostalih slovenskih redovnih družb, škofijski

duhovniki, zlasti iz vrst vodstva škofijske misijonske akcije, posebno pa misijonarji, misijonarke in laiki. Prvi sodelavci so v tem začetnem obdobju položili temelj vsemu nadaljnjemu življenju lista. Vsebina je skladno s poslanstvom lista obravnavala vsa misijonska vprašanja in delovanja tako na misijonskem polju kot v zaledju.

Posebne pomena je bilo tesno sodelovanje lista KM z dr. Lambertom Ehrlichom, vodjem škofijske Misijonske pisarne. Posređoval je

Prva naslovnica Katoliških misijonov

glavne misijonske dokumente, ki so jih za vesoljno Cerkev izdajali v Vatikanu. S svojimi prispevki pa je misijonsko zavest še prav posebno budil med mladimi univerzitetnimi študenti.

Misijonarji in misijonarke

Glavni sodelavci KM pa so bili že v tem prvem desetletju misijonarji in misijonarke, ki so bili že na terenu in so misijonstvo poznali, ga doživljali od blizu in jim je bilo misijonstvo življenje.

Nikakor ne smemo misliti, da je bilo sodelovanje slovenskih misijonarjev in misijonark samo v preprostih pismih. V objavo so pisali in pošiljali kar razprave o misijonskih deželah,

ljudstvih ter njihovi zgodovini, posebno misijonski. To so bili zlasti misijonarji salezijanec Jožef Kerec, lazarist Alojzij Mlakar, ki je v listu vodil tečaj kitajščine, jezuit Stanko Poderžaj, objavljalec je svoj potopis v misijonih, lazarist brat Jožef Obreza ter misijonarki Miriam Zalaznik, ki je prav tako objavljala svoj potopis dela in uršulinka Ksaverija Pirc.

Prvi misijonar, ki začel je že v prvi številki KM svojo daljšo razpravo o Kitajski, je Jožef Kerec SDB, ki je tedaj že bil na Kitajskem. Njegovi sestavki in pisma ter slike tako rekoč polnijo list vseh prvih deset let kakor tudi v drugem in tretjem desetletju.

Podrobno je beležena odprava slovenskih jezuitov za ustanavljanje se slovenski bengalski misijon. V Ljubljani so se od rojakov slovesno poslovili Stanko Poderžaj, tedaj še bogoslovec in brata France Drobnič ter Janez Udovč. Zlasti p. Poderžaj je še kot bogoslovec postal zelo obetaven in vesten dopisnik KM.

Od salezijancev je odšel v misijone Jožef Geder, ki je 40 let deloval na Kitajskem in od tam zvesto poročal v KM. Lazaristi pa so iz Misijonišča v misijone na Madagaskar poslali brata Jožefa Obrezo CM, ki je tudi veliko pisal v KM.

V Južno Ameriko so, med tedaj še ne pokristjanjene indijanske rodove, odšli sinovi in hčere sv. Janeza Boska: s. Veronika Bakan, g. Bogomil Trampuž ter br. Dionizij Vrhovnik. Oba sta delovala med Kivarci in tudi redno poročala za KM.

V Indijo je odšla s. Magdalena Kajnc, loretska sestra. V Indijo je potovala skupaj z zdaj že svetnico, loretsko sestro, Albanko sv. mati Terezijo Bojadžiu. Redovno obleko sta od kalkutskega nadškofa prejeli 23. maja 1930 v Darjeelingu pod Himalajo. Približno 30 misijonarjev in misijonark je v tem obdobju redno sodelovalo s KM. Bralci so bili izredno navdušeni, saj so preko njih dobili vpogled ne samo v njihovo misijonsko delo, ampak tudi v kulturo in življenje v teh oddaljenih in nepoznatih deželah.

Sestra Božja previdnost in brat pogum

S. ZORICA BLAGOTINŠEK, URŠULINKA

V petkovem jutru mi je na misel prišla ideja, kakšen bi lahko bil naslov knjige, ki bi jo enkrat želela napisati. Sestra Božja Previdnost in brat Pogum. Ker je pred tem, v sredo, za nekaj ur zdržal internet in smo lahko ponovno nameslili računovodski program, ki sem ga izgubila, ter je delo lahko napredovalo hitreje od predvidenega ter v upanju, da bo do ponedeljka še kdaj internet, sem z veseljem napisala prispevek za MO.

Zelo sem klicala sv. Jožefa na pomoč, da bi imeli povezavo z internetom. Ni ravno pogosto, da moliš, da bi imel internet, a življenje tu spreminja tudi našo molitev. V drugi polovici avgusta ter v začetku septembra so bile večkrat nevihte z grmenjem in bliskanjem. Izpadi električne energije so povzročili težave nacionalnemu operaterju Sonatel pri zagotavljanju interneta. Sicer sem se imela namen oglasiti po mesecu oktobru ter našim praznovanju 60 let navzočnosti sester uršulink v Senegal.

Konec maja in v začetku junija smo ponovno čutili napetosti v državi zaradi procesa sojenja in končne sodbe opozicijskemu voditelju Osmanu Sonku. Nemiri so bili zlasti v Dakarju in na jugu države. Študentje v Dakarju niso mogli imeti več rednih predavanj in bodo izpite opravljali oktobra. Kasneje julija se je odločil za gladovno stavko, zaradi katere je bil tudi hospitaliziran. Pred velikim muslimanskim praznikom Magal jo je zaključil. Gladovna stavka je trajala približno en mesec. Obsojen je na zaporno kazen, a je še na prostosti. Na dogajanje v Senegal so reagirale različne organizacije in tudi države izven Afrike kot npr. Kitajska in Rusija. Vedno več slišimo in preberemo tudi o interesih večjih svetovnih sil za Senegal in Afriko nasploh. Mnoge Senegalce zelo skrbi glede miru in prihodnosti v državi. Hkrati pa ima opozicijski voditelj precej podpore med mladimi. Vse pogosteje slišimo tudi o čolnih iz Senegala proti Evropi. Prva postaja so Kanarski otoki.

Osnovne šolske potrebščine za eno učenko

Letošnja deževna doba je res deževna za razliko od lanske ter z zelo visoko vlažnostjo. Temperature niso višje od 35 stopinj, a je »vroče« zaradi vlažnosti. Tako da ni nič nenavadno, če si brišemo pot že pri jutranji meditaciji ter molitvi hvalnic v času okrog šeste ure zjutraj. K maši nesem tako dežnik kot dežni plašč ter pahljačo in tudi ogrinjalo, kadar ventilatorji pihajo zelo mrzlo. Ko je hud naliv, je v mestu morje in domačini prijazno ponudijo pomoč za prečkanje ceste, saj ne veš čisto dobro, kako globoko se lahko »pogrezneš« v vodo. Nekateri imajo postelje podstavljene na opekah, da jih voda ne doseže.

Veselile smo se obiska s. Polone Švigelj, ki je bila dlje časa misijonarka v Senegal ter prostovoljk Špele in Natalije. Obiskale so vse naše skupnosti. Zelo lep prispevek o tem je napisala s. Polona za spletno stran sester uršulink v Sloveniji. Toplo priporočam v branje njeno podelitev in zapis iz srca, ki še vedno zelo utripa

z življenjem tukaj. S hvaležnostjo sprejemam sporočila, da se je javil še kakšen boter ali botra za učenke iz naše šole v Thies. Pred začetkom novega šolskega leta je to še posebej spodbudno za našo ravnateljico s. Leocadie, da lahko pride naproti družinam v stiski. Stroški šolskih potrebščin so zelo narasli. Iz »da-ja« gospe Katarine za prvo botrstvo v Senegal so se odprla vrata sodelovanja. Botrstva smo deležne tako v naši šoli v Kamerunu kot Senegal. Hvala vsem, ki ste se odločili za tovrstno podporo. Šolsko in pastoralno leto se tukaj začne z oktobrom. Sestre se tako preselimo med skupnostmi do konca septembra. Letos se nas je preselilo več kot polovica! Prvi dve leti v Senegal sta globoko zapisani v srce. Moje novo poslanstvo je na obrobju Dakarja, v Thiaroye, kjer smo zelo vključene v župnijo sv. Barnaba ter vodimo dispanzer Naše Gospe upanja. Ta skupnost ima podružnico na podeželju v Lehar, kjer smo poleg pomoči v župniji sv. Karla Lwange odgovorne tudi za dispanzer sv. Terezije in center formacije za žene. V skupnosti imamo tudi dve postulantki ter dve sestri po prvih zaobljubah, s katerimi smo bile prej skupaj v hiši formacije. Poslanstvo sodelovanja v formaciji se tako nadaljuje, hkrati pa je nov začetek zaradi služenja v predstojniški službi. Večji del bom sedaj v Thiaroye, a redno navzoča tudi v Leharju, slabi dve uri vožnje z avtom, kadar ni zastojev in je mogoče voziti po neasfaltirani cesti do vasi. Še naprej se Vam priporočam v molitev, da bi sodelovala z božjo milostjo, ki jo prejemam za življenje tu in v služenje tujemu ljudstvu, da bi Jezus bil spoznan in ljubljen. Hrepenenje, ki sem ga vedno nosila v srcu, dobiva tu zelo konkretno uresničitev. Ostajam zelo hvaležna.

Soočanje z duhovno gluhoto

S. DORICA SEVER, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA

Z veseljem se vam oglašam pred mesecem oktobrom, ki je posvečen misijonski dejavnosti vesoljne Cerkve. V tem času pred Misijonsko nedeljo velikokrat razmišljam in ocenjujem svoje bivanje, prisotnost in delo tukaj na daljnem Severu. V tem letu smo lahko dokončali mnoga dela prenove naših misijonskih zgradb, ki so to že dalj časa več kot potrebovale. Iz srca hvala za vašo pomoč, predvsem otrokom in vsem, ki ste sodelovali pri Pustni Sobotni iskrici in tako velikodušno pomagali tudi mojemu misijonu.

Opazam, da je vedno bolj potrebno ohraniti navdušenje in plamen Božje Ljubezni v notranjosti srca. Post-covidni čas se pozna tudi pri nas. Mnogi so opustili prisotnost pri nedeljskem bogoslužju in se zadovoljijo s preživljanjem konca tedna doma v družbi najrazličnejših medijev. Duhovne misli in spodbude po Facebooku ter vsakodnevna jutranja molitev in evangelijska meditacija na lokalni radijski postaji postajata vedno bolj edini način direktnega oznanjevanja Božje Besede. Ni enostavno sprejemati teh novih izkušenj in izzivov, se soočiti z duhovno gluhoto mnogih. Imeti moraš pogum in odločnost, da ne obupaš, vedeti moraš, da si tam, kjer moraš biti.

Krhkost je prisotna v srcu sveta, v mnogih naših bratih in sestrah in tudi v nas samih, zato je geslo letošnje misijonske poslanice tolažilno napolnjeno z upanjem. Papež Frančišek nam govori o dveh učencih, ki pešačita na poti v Emavs ... Tudi onadva sta začutila, da sta na pravem mestu, pripravljena na izziv Gospoda. Sredi samote, zmedenosti in nerazumevanja dogodkov, ki sta jim bila priča, se jima pridruži Nekdo, katerega besede so kot ogenj. Njuni srci sta odprti in ne bi nikoli nehali poslušati tega glasu, ki jima potrjuje to, po čemer sta vedno hrepeneli. Iz te duhovne usklajenosti prihaja zavedanje, da je vsaka Beseda pomembna in prav tako je pomembno poslušanje s srcem.

Odrešenje doživiš v srečanju z Jezusom, ki hodi s teboj, te sprašuje po vzrokih tvoje malodušnosti, odgovarja

S. Dorica ob restavriranem spomeniku

na tvoja vprašanja in dvome ... te vodi do mize, kjer ti razlomi kruh, v katerem greš naprej in postajaš sposoben oznaniti njegovo prisotnost drugim bratom in sestram. Vsak dan znova se je treba odpraviti v »Jeruzalem« in v Njegovi moči oznanjati, da je živ in prisoten. Na svetu je veliko tistih, ki umirajo zaradi kosa kruha, veliko več pa jih umira, ker so premalo ljubljene. Niso revni samo tisti, ki so ubogi materialno in nimajo novih možnosti, da bi svoje življenje obogatili na različne načine. Ubogi so predvsem tisti, ki se zadovoljujejo s tem, kar jih ne more osrečiti, ki živijo v nekem namišljenem odnosu, so osamljeni. Ubogi in revni so tisti, ki niso sposobni zgraditi svojega življenja na trdna tla duhovnosti (»Obstaja

lakota po ljubezni kot tudi lakota po Bogu.« Mati Terezija).

Prosimo Jezusa, naj ostane z nami. Naj naša srca vedno hrepenijo po njegovi družbi. Njegova bližina nas lahko razsvetli in preoblikuje, da bomo lahko oznanjali Skrivnost njegovega bivanja vsem, ki ga najbolj potrebujejo in se morda tega ne zavedajo. Resnica se bo naselila v nas kot majhen curek vode in preplavila bo vse naše življenje. Skrivnost je vedno v spustu, ne v vzponu ...

Gospod, naredi me za orodje tvojega miru.

Gospod, naredi me za

zagovornika vseh tistih, ki so
diskriminirani in izključeni.

Kjer so ljudje zapostavljeni zaradi svoje
rase, naj zagovarjam bratstvo.

Kadar so ljudje prikrajšani ali
preganjani zaradi svoje vere, naj
zagovarjam versko svobodo.

Kjer se z ljudmi ravna kot s sužnji,
naj zagovarjam njihovo svobodo.

Kjer se ljudje selijo in iščejo
zatočišče, naj zagovarjam
njihovo zaščito in varnost.

Kjer so ljudje pregnani s
svoje zemlje in doma, naj
zagovarjam njihovo lastnino.

Kjer ljudje izkoriščajo zemeljske vire za
svoje osebne interese, naj zagovarjam
pravičnost in solidarnost.

Kjer je naša mati zemlja poškodovana
in onesnažena, naj zagovarjam
zaščito in spoštovanje stvarstva.

Kjer se narodi borijo drug proti
drugemu, naj zagovarjam
mir in spravo.

Ti si prisoten v naših sestrah in bratih.

Ti si nam podaril neodtujljivo
dostojanstvo tvojih ustvarjenih bitij.

Skupaj z Jezusom, našim Gospodom
in bratom, Te prosimo, pridi k nam
Tvoje kraljestvo, Tvoja volja naj se
izpolni na zemlji, kakor v nebesih.

Amen

Rast nove župnije

S. FANI ŽNIDARŠIČ, URŠULINKA

Letos je leto velikega dogodka za veliko vas Serowe in za župnijo Sveti Gabriel. Župnija ima podružnico v Letlakane (približno 200 km oddaljena), ki je postala župnija Sv. Družine. Njene podružnice so Sv. Bakita v vasi Serowe, podružnice v Paje, Tsimojapula in Moyabana.

12. februarja letos pa je podružnična cerkev sv. Bakite v vasi Serowe postala samostojna župnija. Bilo je veliko priprav in veselja. Postavljena sta bila dva šotora za sv. mašo, ki jo je vodil škof Anthony Rebello ob somaševanju duhovnikov iz škofije Francistown. Župnik Sebastian je doma iz Gane. Ob 5. uri zjutraj so prišli prostovoljci, da so postavili oder za sv. mašo in obrisali prah z

ново župnišče. Tu je finančno pomagala škofija (300000 P – Bocvanskih Pul), za dokončanje župnišča pa je potrebno še 550000 P. Zato zbiramo sredstva za novo župnišče: po maši se prodaja čaj, kava, sendviči, pijača, piškoti, pecivo itd. V župniji delujejo družbe sv. Ane, sv. Jožefa, Presvetega Srca Jezusovega, Brezmadežno spočetje, Združenje (društvo) katoliških žena, Chiro. Župnija je

Verouk za birmance pod drevesom. V ozadju je temelj za župnišče.

vseh stolov, kajti ponoči je bil veter in so bili stoli polni prahu in mivke. Spet drugi so rezali zelje za solato, peso, korenje, možje so kuhali seswa, govejo enolončnico.

Z ustanovitvijo župnije pa je prišlo tudi veliko izzivov: nakup avtomobila za župnika, vzdrževanje duhovnika, najti primerno zgradbo za misijonsko hišo, za sestanke, srečanja. Župnija nima župnišča, zato je treba vsak mesec poleg vseh ostalih stroškov plačati tudi najemnino za zgradbo. Vsa srečanja so v cerkvi. Tako imamo verouk kar pod drevesom. Na sliki vidite birmansko skupino, v ozadju pa je temelj za

razdeljena na pet manjših krščanskih skupnosti. Vsaka od njih se enkrat tedensko srečuje v hiši svojega člana in deli Božjo besedo. Družbe imajo svoja redna srečanja enkrat tedensko. Verouk pod drevesom je kar izziv zaradi živčava okrog nas: avtomobili, ljudje govorijo, majhni otroci se lovijo, ko so nizke temperature, se zavijejo v odejo, saj ob vetru in pri 15 stopinjah ni prijetno sedeti zunaj. Ob nedeljah 15 minut pred sv. mašo molimo rožni venec Božjega usmiljenja. Življenje je pestro. Vsako nedeljo pripravi liturgijo ena od manjših krščanskih skupnosti ali ena od družb. Kaj to pomeni? V soboto

pridejo počistiti cerkev, sanitarije, izberejo pesmi, in so tisti, ki prinesejo darove (toaletne stvari, hrano - zelenjavo, rjave makarone, rjavi riž, semolino, zmrznjene ribe itd. – to je za župnika in ovojnico z denarjem). Pri nas ne pobirajo denarja, ampak vsak prinese svoj dar k oltarju.

Daritev in praznovanje sv. maše traja do 2 uri in pol. Imamo cerkveni zbor in ljudsko petje hkrati, velika večina pevcev je v materni župniji.

Ob koncu sv. maše pridejo pred oltar tisti, ki bodo ali so v prejšnjem tednu praznovali svoj rojstni dan ali obletnice porok, po blagoslov – župnik in župljani pa molimo zanje. Za tiste, ki končujejo osnovno, nižjo srednjo in višjo srednjo šolo se ta teden začnejo izpiti. Tudi oni so prišli pred oltar in smo molili zanje. Zdaj, ko sta dve župniji, bolni in ostareli pridejo hitreje na vrsto. Vsako sredo dopoldne gre duhovnik na njihov dom, kjer je darovana sv. maša. Pridružijo se tudi ostali župljani, kdor seveda lahko, ker je sv. maša v dopoldanskem času.

Vsak začetek je težak. Tako je tudi tu z rastjo župnije, je res kot majhen dojenček, otrok. Tudi za župnika ni enostavno, saj je kultura v Bocvani drugačna od kulture v Gani.

Novo župnijo vam priporočam v molitev, da bo rastla v veri, ljubezni do Boga in med ljudmi, za gradnjo župnišča, za duhovno rast, da skrb za materialne stvari (ki so potrebne) ne bodo zadušile duhovnih.

Rada bi se vsem in vsakemu posebej zahvalila za vaše molitve, darovanje trpljenja, zanimanje in za vso materialno pomoč. Bog vam povrni. V naši kapeli se vsak dan z veseljem in hvaležnostjo v srcu spominjamo vseh dobrotnikov in prosimo božjega blagoslova.

Po Mariji Kraljici Rožnega venca, ko nas ta molitev v tem mesecu še posebej povezuje, vas vse prisrčno pozdravljam.

Je kdo med vami?

S. ANICA STARMAN, FRANČIŠKANKA BREZMADEŽNEGA SPOČETJA,
SLONOKOŠČENA OBALA

Dragi prijatelji in misijonski sodelavci, dragi otroci, mir in dobro vsem!

Kljub temu da nas loči več tisoč kilometrov, v mislih velikokrat zahajam domov, še posebej v dneh, ko ste doživljali hude trenutke neurja in poplav. Moja pomoč v teh časih je le skromna in zaupna molitev k Bogu, da bi vsi pomagali drug drugemu in olajšali velike izgube in skrbi. Ko berem poročila in tednik Družina mi je toplo pri srcu, saj sta solidarnost in bratska ljubezen povsod prisotna. Hvala Bogu.

Novi prostori za katehezo

Pri nas naj bi bila mala suha doba, pa še vedno dežuje. Ceste so ponekod težko prevozne, a naš zmogljivi Mivin avto, ki smo ga dobile pred nekaj meseci, omogoča dostop do naših postojank. Še enkrat hvala vsem, ki darujete za MIVO.

Z darom Trikraljevske akcije smo že zgradili prostore za katehezo, manjka le še pleskanje. Otroci že nestrpnost čakajo, kdaj bomo začeli s katehezo v novih prostorih. Šola se je v mestih že začela, pri nas na deželi pa bo to šele 2. oktobra. Starši imajo le malo denarja za vpis, otrok pa je veliko. Marsikateri otrok ima le nekaj zvezkov, knjig večina nima in si posojajo. Pristrčna hvala vsem otrokom, ki ste sodelovali pri Trikraljevski akciji in vsem, ki ste pomagali pri organizaciji. Bog vas blagoslovi!

Verouk se bo prav tako začel v začetku oktobra. Otroci radi prihajajo. Z veseljem sodelujejo tudi v pevskem zboru. Sedaj so že samostojni in tako lepo pojejo, da enkrat na mesec prevzamejo berila, prošnje in petje. Takrat vsi verniki sodelujejo, če ne pri petju, pa s ploskanjem in plesom. Bog daj, da bi bili vsi bližje Jezusu, ga vedno bolj spoznavali, ljubili in oznanjali.

V medicinskem centru nadaljujemo zastavljeno delo. Moja namestnica je odšla domov, tako še vedno iščemo zdravnico/ka, ki bi nam prišel pomagat. Morda je kdo med vami? Med boleznimi je malarija najpogostejša bolezen. Kljub preventivi (komarniki in spreji) predvsem otroci zbolijo in pridejo k nam šele, ko je zelo huda kriza in so slabokrvni. Zdravila za navadno krizo so brezplačna,

za transfuzijo in težko obliko malarije pa je treba oditi v večjo bolnišnico. Z vašimi darovi pomagamo, kolikor se da. Hvala! V skupnosti smo sedaj le dve sestri in ena kandidatka. Čakamo na mlado sestro, ki bo prišla k nam po prvih obljubah. Tako bomo tri in ena postulantka. V novem šolskem letu je v srcu več spodbud in želja, da bi se Kristus in njegova ljubezen razširila in prevzela vsa srca, tukaj, pri vas in povsod.

Združena z vami v molitvi vas pristrčno pozdravljam. Božji blagoslov naj vas spremlja in hrabri.

Gospodovi načrti

S. ANDREJA GODNIČ, URŠULINKA, VENEZUELA – SLOVENIJA

Na kratko se vam oglašam, ker bi se vam rada iz srca zahvalila, da ste bili teh 15 let na tako intenziven in neverjetno velikodušen način del mojega misijona v Latinski Ameriki. Ne znam prav izraziti, kako sem se čutila nošeno tako po vaši molitvi in bližini kot tudi po konkretni pomoči. Rada bi se vam zahvalila tudi v imenu domačinov tako v Peruju kot v Venezueli: vaši velikodušni darovi skozi vseh 15 let so pomagali izobraževati, zdraviti in - še posebej tu v Venezueli - nahraniti mnoge. Koliko imen teh, ki ste jim nezavedno pomagali, je zapisanih v Knjigi življenja. Naj vam naš Gospod poplača z blagoslovi in mirom. Topla hvala tudi Misijonskemu središču, da je tako odprto in živahno (duhovno) letališče, kjer pristajamo in odletamo na vse konce planeta, okrepečani in obloženi za služenje Gospodu v misijonih.

Sreča je v majhnih stvareh

Zakaj ta slovesni nagovor? Ker ravno na 15. obletnico prihoda v misijone (na praznik Marijinega imena) letim za kako leto nazaj v Slovenijo. Ne, nisem bolna ali v kaki krizi, da vas ne bo skrbelo. Gospodovi načrti niso (vedno) naši in kljub prvemu šoku - če smem biti iskrena - sem hvaležna mojim uršulinkam, da bom spet lahko malo doma. Vse vaše darove, namenjeni Venezueli, smo z velikim veseljem sprejeli in jih delili z našo pobrateno šolo. Za naprej pa bi priporočila, da počakate in sredstev zame ne nakazujete, ker še ne vem, kje me Gospod želi. V imenu vseh misijonark in misijonarjev prosim, da ostanete tako močno ZALEDJE in z molitvijo, žrtvijo in darovi polnite duhovne in drugačne baterije slovenskim misijonom po svetu.

Misijonsko prostovoljstvo spreminja srca

PIŠE JANKO JOŽEF PIRC

Letos spomladi se je na Misijonsko središče obrnila misijonarka s. Metka Kastelic iz Brazilije s prošnjo, da bi organizirali skupino prostovoljcev za pomoč na njenem misijonu na obrobju mesta Itapevi, v zaledju velikanskega Sao Paula. Ideja o misijonskem prostovoljstvu je v naši pisarni tlela že dlje časa, saj so na naš naslov vedno znova prihajala vprašanja mladih in mladih odraslih, ki bi radi svoj čas dopusta posvetili pomoči bližnjim na drugem koncu sveta, hkrati pa se (še) niso odločili, da bi v misijone odšli kot laiški misijonarji za obdobje enega leta ali več. Pobuda s. Metke je torej prišla kot Božji poziv, da se opogumimo in organiziramo misijonski prostovoljski tabor v Braziliji.

Rečeno storjeno. Na naše vabilo se je odzvalo 12 navdušenih mladih (po srcu) odraslih, različnih poklicev in izkušenj. V domovini smo izvedli dve srečanja kot pripravo na misijonsko izkušnjo. Na enem od teh srečanj nas je celo obiskala s. Metka in nam predstavila situacijo na novi postojanki, kamor je prišla v začetku leta. Sestre salezijanke v misijonu Recanto da Cruz Grande vodijo osnovno šolo in socialni projekt za opolnomočenje otrok iz socialno šibkejših družin. Vsak dan tako v svoje programe in na tople obroke sprejmejo okrog 200 otrok in najstnikov v dveh izmenah. Misijon poleg tega obsega tudi kmetijsko in gozdno posestvo v velikosti 17ha, ki je bilo v zadnjih letih, še posebej v času pandemije, prepuščeno naravnim procesom. Želja s. Metke je bila, da prostovoljci iz Slovenije pomagamo tamkajšnji ekipi, da skupaj pospravimo in preuredimo nekatere prostore, da bi tako misijon dobil nov zagon za svoje delo. V začetku avgusta smo torej prostovoljci v dveh skupinah prispeli v Sao Paulo. Otroci v misijonu so nam ob prihodu

Hitri tečaj portugalsčine

pripravili prisrčno dobrodošlico in ves čas z velikim zanimanjem opazovali naše delo. Sprva so nekoliko začudeni opazovali te tujce, ki so na njihovem misijonu prostovoljno opravljali preprosta vrtna in urejevalna dela. Kmalu pa so prebili led, se začeli pogovarjati z nami in ko so videli, da naše izražanje šepa, so nam organizirali skupinski pouk portugalsčine. Z zaposlenimi učitelji, vzgojitelji in vzdrževalci smo dnevno skupaj delali. Čeprav smo znali le nekaj besed portugalsčine, smo se z dobro voljo in strojno pomočjo vseeno lahko preprosto sporazumevali, tako da smo se povezali v pravo delovno ekipo. S. Metka je kot srce misijona ves čas poganjala različna dela in skrbela za vse vidike našega tabora: od prevozov z letališča in nazaj, razporejanja dela, nakupov orodja, materialov in hrane, do organizacije obiskov po družinah, udeležbe pri sveti maši v župniji, srečanj s sestrsko skupnostjo. Ob koncih tedna pa smo našli tudi čas za ogled velemesta Sao Paulo in veliko romanje salezijanske družine v največje Marijino romarsko središče na svetu Aparecido.

Naš tabor je bil usmerjen predvsem v fizično delo pri urejanju misijona. Tako smo v slabem mesecu posekali in pospravili nasad bananovcev, uredili zelenjavne vrtove, na novo pobarvali šolska igrišča, pomagali v kuhinji socialnega projekta, preselili smo šivalnico, prepleskali in okrasili ter preselili šolsko knjižnico, zakrpali luknje na strehi nekdanjega hleva, posekali nekaj suhih dreves in zaraščenega grmovja, ena prostovoljka je učila angleščino v šoli, naš mojster v pokoju g. Stanko, ki ostaja v misijonu do konca oktobra, pa še naprej polaga keramiko, pleska in ureja prostore, betonira različne površine in nasploh neutrudno pomaga, kjer je najbolj potrebno.

Pri sveti maši v skupnosti Itapevi

Bogu hvala za vse opravljeno delo. Še mnogo bolj pomembno od tega pa je, da smo v kratkem času vzpostavili pristen stik s sodelavci in otroki na misijonu, z domačini in duhovniki v župniji ter s sestrsko skupnostjo salezijank. Z njimi smo ob skupnem delu preživeli čas in delili svoje življenje. Oni so spoznali nekaj naših navad, se morda navzeli nekaj pregovorne slovenske delavnosti. Mi pa smo občutili brazilsko toplino in prijaznost, nekoliko bolj umirjen pristop k delu in predvsem veliko radost življenja. Lepo je bilo srečevati otroke, ki so žareli od veselja, ko so lahko tudi sami pomagali pri delu. Ravno v stiku z domačini smo odkrili največje bogastvo naše misijonske izkušnje. Drug z drugim lahko kljub razlikam v kulturi živimo našo vero in slavimo Kristusa. Hvala s. Metki Kastelic, sestram salezijankam, vsem prostovoljcem in Misijonskemu središču Slovenije, ki so skupaj omogočili ta tabor, ki je prinesel toliko dobrega v Recanto da Cruz Grande in v življenja udeležencev, o čemer pričajo tudi zbrani zapisi.

Čiščenje zaraščenega terena

»Do odločitve je prišlo po 'slučaju', s tem da je predhodno v meni nekaj let zorela želja po misijonski izkušnji. Tako ni bilo težko dati svojega da. V srcu mi odmeva predvsem brazilsko veselje do življenja, odprtost in hvaležnost za vsak nov dan, ki jim prihaja naproti – ne glede na okoliščine. Njihov nahrbtnik obremenjenosti je precej lažji od našega. Na nek način so bili ljudje tam osebni misijonarji zame.« **Anja**

»Veselje, pristnost in nasmeh – na to troje najprej pomislim, ko se z mislimi vrnem v čas, ki sem ga preživela v misijonu v Itapevi. Hvaležna za vse ljudi, ki sem jih spoznala, in izkušnjo, ki je preseгла moja pričakovanja. Trudim se, da brazilski duh ne zamre, ampak se še naprej širi tudi po naših slovenskih tleh.« **Nina**

»Z mislijo narediti nekaj drugače in podariti dopust za pomoč sočloveku na drugem koncu sveta sem se odpravil na pot v Brazilijo. Nazaj pa sem prišel obogaten za izkušnjo veselja in zaupanja v življenje.« **Peter**

»Ta misijonski tabor ni bil moja prva izkušnja tako imenovanega tretjega sveta. Ljubezen pozna različne načine za klicanje. Jaz sem klic slišala v prijateljičini elektronski pošti, v kateri je bilo vabilo na misijonski tabor. Nanj sem se v hipu odzvala. Taka izkušnja ponudi številna spoznanja. Ponovno se mi je potrdila izkušnja, da se ljudje v globini, ne glede na kontinent, ne razlikujemo veliko. Vsi doživljamo doline temne sence in gore radosti. Izkušnjo sobivanja v skupini bi najlažje opisala z Jezusovimi besedami, ko pravi, da je, kjer so dva ali trije zbrani v njegovem imenu, on, Bog, ki je ljubezen, sredi med njimi. Brazilija ostaja v mojem srcu kot dežela toplih in gostoljubnih ljudi z nasmehom na ustnicah, brez pretirane naglice.« **Damijana**

»Na povabilo za tabor sem se odzval preprosto zato, ker je dolžnost vsakega kristjana deliti s tistimi, ki imajo manj kot ti, kakor je Jezus rekel, kar ste storili enemu mojih najmanjših, ste meni storili. Bilo je izjemno, nikoli si nisem mislil, da bom nekoč odšel iz domačega udobnega okolja. Spomin, ki bo ostal, je hvaležnost domačinov, igrivost in neizmerljiva domišljija otrok ter seveda nepozabni nori večeri ob dobri družbi.« **Medard**

Misijonskega tabora so se udeležili še: Gabrijela, Stanko, Luka in Janko.

Sodelovanje pri vsakodnevni opravi

Utrinki udeležencev

»Na delovni tabor sem šla z željo, da bi bilo moje delo ena kapljica v oceanu dobrih del, po katerih Bog spreminja svet na bolje. Po treh tednih v Braziliji ostajajo z menoj otroška razigranost, nova (spo)znanja, nova prijateljstva in nove izkušnje. Če je bilo moje delo, moj prispevek na delovnem taboru, ena kapljica, je bilo to, kar sem dobila nazaj, poln vrč milosti.« **Nika**

»Zelo sem hvaležna za to misijonsko izkušnjo! Vsi smo se dali na razpolago Bogu, zato je bilo med nami bratsko vzdušje, ki smo ga izžarevali tudi navzven. Morda je domačine bolj kot opravljeno delo nagovorila ravno edinost med nami. In lepo je bilo doživeti, da imamo po Kristusu brate in sestre tudi na drugi strani sveta.« **Julijana**

»Verjamem, da je povabilo za misijonski tabor prišlo po Božji previdnosti ravno v pravem trenutku in ni bilo potrebno veliko razmišljati, se odločiti in stopiti na pot. Lepa in bogata izkušnja, ki vsak dan bolj odmeva v veliki hvaležnosti za vse, kar mi je bilo dano; od sopotnikov in naše skupnosti do vsakodnevnih srečevanj z otroki, učitelji in delavci znotraj misijona, gostoljubja in odprtosti ljudi.« **Katarina**

Molitev je sladka dolžnost

Kristusovo naročilo »*Pojdite po vsem svetu in naredite vse narode za moje učence ...*« ni nikoli dokončana naloga.

In ta naloga ne sme ostati za cerkvenimi zidovi, saj je Cerkev po naravi misijonarska ali pa je ni. Sveta mati Terezija je dejala: »*Sad molitve je vera, sad vere je ljubezen, sad ljubezni je služenje.*« Torej služenje oz. misijonsko delo se začne najprej z molitvijo, ki je generator krščanskega življenja. Kljub temu da smo ljudje kot krhke posode, se lahko damo Bogu na razpolago, če ne drugače, z molitvijo. Tudi po nas, molivcih za misijone, lahko Vsemogočni naredi velike reči. Cerkev je Kristusovo skrivnostno telo in če en ud trpi, potem z njim trpijo vsi udje. Ne more nam biti vseeno, kako drugi trpijo pomanjkanje kakšnih dobrin, predvsem pa smisla, upanja in vere. Kot misijonarski učenci smo poklicani, da širimo vero najprej v domačem okolju, kjer živimo in delamo. Seveda smo Bogu hvaležni za vsakega misijonarja, ki na poseben način, tudi za ceno velikih žrtev, širi veselo oznanilo odrešenja po drugih deželah. V molitvi še posebej čutimo, da je vse človeštvo ena družina. Vedno bo skušnjava, da bi misijonski zagon oz. gorečnost za duše usahnil. In zdi se, da je kdo zaspal, kot v vrtu Getsemani utrujeni učenci, ki niso mogli čuti niti eno uro. Vsak dan moramo prositi Kristusa, našega prvega misijonarja, za potrebno gorečnost in navdušenje. Že sv. Avgustin pravi, da je molitev dihanje duše. Tudi po zaslugi molitve mnogih molivcev misijoni po širnem svetu (in seveda tudi doma) dihajo evangelijsko veselje. Kristusova ljubezen nas vse žene, da naredimo, kar je v naši moči. Ena od plemenitih možnosti je, da se pridružimo Misijonski molitveni zvezi. Zato lepo povabljeni, saj je dnevna molitev desetke rožnega venca za nas sladka dolžnost. Bodimo ponosni, da smo lahko tudi kot molivci orodje v božjih rokah. Veseli bomo vsakega novega člana in dobrodošli v veliki družini molivcev za misijone.

Jože Motaln,
voditelj Misijonske molitvene zveze

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Bočna, Dobrovnik, Gornji Grad, Sv. Anton, Trnje | posamezniki: Goličnik Barbara, Pečlin Petra, Škofic Florijan, Stefe Francisco | **ADVENTNA AKCIJA** | župnije: Bočna, Dobrovnik, Gornji Grad, Sv. Anton, Sv. Marjeta pri Rimskih Toplicah, | Sv. Miklavž nad Laškim | **SKLAD MIVA** | župnije: Ajdovec, Ajdovščina, Ambrus, Ankaran, Apače, Artiče, Batuje, Begunje na Gorenjskem, Begunje pri Cerknici, Bela Cerkev, Bertoki, Besnica, Bevke, Biljana, Bilje, Bloke, Bočna, Bogojina, Borovnica, Boštanj, Bovec, Branik, Braslovče, Brestanica, Breznica, Brezno ob Dravi, Brezovica, Brusnice, Bučka, Bukovica, Bukovščica, Cankova, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Celje - Sv. Cecilija, Celje - Sv. Duh, Celje - Sv. Jožef, Cerklje na Gorenjskem, Cerkno, Cezanjevci, Cirkovce, Col, Čadram-Oplotnica, Čatež - Zaplaz, Čatež ob Savi, Čemšenik, Črenšovci, Črešnjevec, Črešnjice, Črna na Koroškem, Črni Vrh, Črni Vrh nad Idrijo, Črnič, Črnomelj, Dekani, Dob, Dobje, Dobovec, Dobropolje-Videm, Dobrna, Dobrič, Dobrova, Dokležovje, Dol pri Hrastniku, Dol pri Ljubljani, Dolenci, Dolnji Logatec, Domžale, Dornava, Dornberk, Dragatuš, Dravograd, Dražgoše, Dreznica, Duplje, Dutovlje, Fara, Frankolovo, Galicija, Goče, Godovič, Gomilsko, Goriče, Gornja Ponikva, Gornja Radgona, Gornja Sveta Kungota, Gornji Grad, Gornji Logatec, Gotovlje, Grahovo, Grgar, Griže, Grosuplje, Hajdina, Hinje, Hoče, Homec, Horjul, Hotedrsica, Hotiza, Hrastnik, Hrenovica, Hrpelje-Kozina, Idrija, Ig, Ihan, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izlake, Izola, Janče, Jarenina, Jarše, Javor, Javorje, Javorje nad Škofjo Loko, Jelšane, Jezersko, Jurklošter, Kalobje, Kamnica, Kamnik, Kamnje, Kanal, Kančevci, Kapla na Kozjaku, Kebelj, Kobarid, Kobilje, Kočevje, Kočevska Reka, Kojsko, Kokrica, Kolovrat, Komen, Kopanj, Koper, Koper - Sv. Marko, Koprivna, Koprivnica, Koprivnik v Bohinju, Kostanjevica na Krasu, Kostanjevica na Krki, Kostrivnica, Košana, Kotlje, Kovor, Kranj, Kranj - Drušovka/Breg, Kranj - Šmartin, Kranj - Zlato Polje, Kranjska Gora, Križe, Križevci pri Ljutomeru, Krkavče, Kromberk, Krško, Kuzma, Laporje, Ledine, Lesce, Leskovec, Levpa, Limbuš, Lipoglav, Litijska, Ljubecna, Ljubljana-Barje, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Dravljice, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Jezica, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Koseze, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Podutik, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Stožice, Ljubljana-Sv. Križ, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Sv. Jakob, Ljubljana-Sv. Nikolaj, Ljubljana-Sentvid, Ljubljana-Siška, Ljubljana-Smartno ob Savi, Ljubljana-Štepanja vas, Ljubljana-Trnovo, Ljubljana-Vič, Ljubljana-Zadobrova, Ljubno ob Savinji, Loče pri Poljčanah, Loka pri Zidanem Mostu, Lokavec, Loški Potok, Lucija, Luče, Lučine, Majšperk, Makole, Mala Nedelja, Maribor - Košaki, Maribor - Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Križ, Maribor - Sv. Magdalena, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Maribor

- Tezno, Marija Širje, Martjanci, Mavčiče, Menges, Metlika, Mežica, Miren, Mirna Peč, Mokronog, Moravče, Most na Soči, Mošnje, Motnik, Murska Sobota, Muta, Naklo, Nazarje, Negova, Nevle, Notranje Gorice, Nova Cerkev, Nova Gorica - Kapela, Nova Gorica - Kr. Odrešenik, Nova Oselica, Novo Mesto - Sv. Janez, Novo Mesto-Sv. Lenart, Novo Mesto-Šmihel, Odranci, Ojstrica, Olimje, Opatje Selo, Ormož, Osek, Otlica, Ovsiš, Pečarovci, Peče, Pertoča, Petrovče, Piran, Pirniče, Pivka, Planina pri Sevnici, Podbrdo, Podbrezje, Podčetrtek, Podgrad, Podgraje, Podkraj, Podlipa, Podnanos, Podsreda, Podzemelj, Polensak, Polhov Gradec, Poljane nad Škofjo Loko, Poljčane, Polšnik, Polzela, Portorož, Postojna, Povir, Prečna, Predgorje, Predloka, Predoslje, Preserje, Prežganje, Prihova, Ptuj - Sv. Jurij, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptujška Gora, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Radeče, Radenci, Radlje ob Dravi, Radmirje, Radovica, Radovljica, Raka, Rakitna, Rateče Planica, Ravne na Koroškem, Razbor pod Lisco, Razbor pri Slovenj Gradcu, Razkrižje, Remšnik, Renče, Reteče, Ribnica, Ribnica na Pohorju, Rob, Ročinj, Rogaška Slatina, Rovte, Ruše, Sava, Sela pri Kamniku, Selca, Sele, Selnica ob Dravi, Senovo, Sevnica, Sežana, Sinji Vrh, Skomarje, Sladka Gora, Slivnica pri Mariboru, Slovenska Bistrica, Slovenske Konjice, Smednik, Sočerga, Solkan, Sostro, Spodnja Idrija, Spodnja Poljskava, Spodnja sv. Kungota, Središče ob Dravi, Srednja vas v Bohinju, Sromlje, Stara Cerkev, Stara Loka, Stara Oselica, Stari Trg ob Kolpi, Stari Trg pri Ložu, Stična, Stoperce, Stopiče, Stranice, Strojna, Struge, Strunjan, Studenec, Studenice, Studenjo, Suhor, Sv. Ana v Slov. Goricah, Sv. Andraž nad Polzelo, Sv. Andraž v Slov. Goricah, Sv. Anton, Sv. Anton na Pohorju, Sv. Anton v Slov. Goricah, Sv. Barabara v Halozah-Cirkulane, Sv. Barbara v Slov. Goricah, Sv. Benedikt v Slov. Goricah, Sv. Bolfen na Kogu, Sv. Danijel nad Prevaljami, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh na Ostrem Vrh, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Ema, Sv. Florijan ob Boču, Sv. Florijan v Doliču, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jakob ob Savi, Sv. Jakob v Slov. Goricah, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jošt na Kozjaku, Sv. Jožef Delavec - Pesnica, Sv. Jurij ob Ščavnici, Sv. Jurij ob Taboru, Sv. Jurij v Slov. Goricah, Sv. Križ nad Mariborom, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Kunigunda na Pohorju, Sv. Lenart nad Laškim, Sv. Lenart v Slov. Goricah, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Lovrenc-Juršinci, Sv. Marija v Puščavi, Sv. Marjeta niže Ptuja, Sv. Marjeta ob Pesnici, Sv. Marko niže Ptuja, Sv. Martin na Pohorju, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Miklavž pri Ormožu, Sv. Ožbalt ob Dravi, Sv. Peter na Kristan Vrh, Sv. Peter pri Mariboru, Sv. Rok ob Sotli, Sv. Rupert nad Laškim, Sv. Štefan, Sv. Tomaž, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Trojica v Slov. Goricah, Sv. Trojica-Podlehnik, Sv. Vid na Planini, Sv. Vid nad Cerknico, Sv. Vid nad Valdekom, Sveta Gora, Svetina, Svetinje, Svibno, Šempas, Šempeter pri Gorici, Šempeter v Savinjski dolini, Šenčur, Šentilj pod Turjakom, Šentjanž, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjerne, Šentjošt nad Horjulom, Šentjur pri Celju, Šentjurij-Podkum,

jubilanti – čestitamo

65 let življenja
Tone Kerin,
lazarist,
rojen
9. novembra

1958 v Krškem. V misijone na Madagaskar je odšel 11. septembra 1985.

45 let v misijonih
Pavel Bajec,
duhovnik
KP, rojen
15. januarja

1951 v Colu nad Ajdovščino. V misijone je odšel 8. decembra 1978. Deluje na Slonokoščeni obali.

Šentlambert, Šentlovrenc, Šentrupert, Šentvid pri Stični, Šentviška Gora, Škocjan, Škocjan pri Turjaku, Škofja Loka, Škofja Loka-Suha, Škofljica, Slovrenc, Šmarca-Duplica, Šmarje pri Jelšah, Šmarje pri Kopru, Šmarjeta, Šmartno ob Paki, Šmartno pod Šmarno Goro, Šmartno pri Slovenj Gradcu, Šmartno v Rožni dolini, Šmartno v Tuhinju, Šmihel, Šmihel pri Žužemberku, Šmiklavž pri Slov. Gradcu, Šostanj, Špitalič, Št. Ilj pri Velenju, Št. Ilj v Slov. Goricih, Št. Jurij pri Grosupljem, Št. Peter – Otočec, Štanga, Štanjel, Šturje, Teharje, Tinje, Tišina, Tolmin, Tomaj, Tomišelj, Trata - Gorenja vas, Trebelno, Trebnje, Trnje, Trstenik, Tržič, Tržič-Bistrica, Tržišče, Tunjice, Turnišče, Vače, Velenje - Bl. A. M. Slomšek, Velenje - Sv. Marija, Velenje - Sv. Martin, Velesovo, Velika Dolina, Velika Nedelja, Velika Polana, Velike Lašče, Veliki Gaber, Veržej, Videm - Krško, Vinica, Vipavski Križ, Vitanje, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Vrabče, Vranja Peč, Vransko, Vrhnika, Vrhpolje, Vrh-Sv. Trije Kralji, Vrtojba, Vuhred, Vurberk, Vuzenica, Zabukovje, Zagorje, Zagradec, Zali Log, Zaplana, Zasip, Zavrc, Zdole, Zgornja Poljskava, Zgornji Tuhinj, Zibika, Zreče, Žabnica, Žalec, Žalna, Železniki, Želimlje, Žetale, Žiže, Žiri, Žužemberk | posamezniki: Andlovec Irena, Asič Janez, Avguštin Marija Josefine, Benčina Nadja s.p., Beniger Rok, Benko Barbara, Bevec Franci, Biofit d.o.o., Bizjak Milojka, Bogataj Alenka, Bogataj Gregor, Bohinc Jerneja, Bokar Urška, Borič Janja, Breclj Timotej, Breclj Marija, Brunšek Andreja, Burjak Matejka, Burnik Marija, Casar Mario, Cerar Tadej, Cergolj Janez, Cerkev Srca Jezusovega, Cerkev Sv. Trojice Ljubljana, Cesar Andrea, Čermelj Irena, Černe Milena, Čufar Katarina, Demšar Judita, Dernovšek Derman Irena, Deržanič Martin, Dimc Andrej, Dobravec Urška, Dobrota Lidija, Dolenc Janez, Dolgan Ana, Dolinšek Tatjana, Dom Sv. Katarine, Dominko Štefan, Drnovšek Ljudmila, Druškovič Ivan, Duhovališki Dom Mane Nobiscum, Elektroakustika d.o.o., Erman Matilda, Falle Marko, Ferenc Marija, Fidler Zdravko, Filipič Žan, Flat Anica, Florjančič Urška, Franciščanski samostan Brezje, Franciščanski samostan Kamnik, Franciščanski samostan Sveta Gora, Frece Aleš, Frece Andrej, Frelih Tomaž, Fricovsky Urška, Friedl Andrej, Fučka Marko, Gartner Andreja, Gašperšič Nataša, Geibel Christoph, Gorše Marko, Gostiša Janez, Gotlin Marko, Grahelj Franci, Grgič Ermida, Gril Luka, Hočevan Anita, Homar Monika, Hožjan Martina, Hribernik Boris, Hrovat Jože, Humar Romana, Ilersič Vlasta, Ivančič Kristina, Jagodic Jože, Jakofčič Darja, Jamšek Demitrij, Janež Jožica, Jekovec Marija, Jeler Anton, Jeraj Silva, Jernej Martina, Jocer Alenka, Juhant Branka, Jurišič Mario, Juvan Franc, Kadunc Tadej, Kanalec Slavko, Kapucini Ofmcap, Kapucinski samostan, Karmeličanke, Kastelic Meta, Katavič Mitja, Kavčič Janez, Kavčič Lucija, Kavčič Tomaž, Kebe Jonatan, Kerin Maglica Mojca, Kerin Rebeka, Keršič Klara Marija, Kerznar Anica, Kham Alenka, Klanjšek Sonja in

Mitja, Ključevšek Gregor, Kmetič Marjeta, Kocen Peter, Kocijančič Viktor - Janko, Kolander Tadeja, Kolbl Jernej, Kolšek Zevnik Vesna, Komar Irena, Konda Helenca, Kopriva Silvester, Koren Stih Nataša, Kosič Darko, Kosmač Evgen, Košir Janez, Košir Leopoldina, Kovačič Maja, Kovšca Tončka, Kozinc Janez, Kozole Cvetka, Krajčič Marjan, Krajnik Kete Barbara, Kramberger Lucija, Kraševac Jože, Krečič Slavica, Kretič Igor, Krivonog Zlatko, Krk Jurij, Krmelj Ciril, Kropaci Darja, Kržišnik Eva, Kržišnik Ivanka, Kuntarič Franc Jožef, Lah Cilka, družina Lahajnar, Lavrenčič Manica, Lažeta Marjana, Legat Matej, Lestan Tomaž, Levec Brigita, Ličen Marko, Ličen Mirjana, Logar Edo, Lorber Mitja, Luka Simon, Luzar Tatjana, Macedoni Anica, Magajna Bogdan, Majer Ivica, Makovec Neža, Marko Andrej, Marolt Marija, Marušič Danica, Marzi Roberto, Matzele Boštjan, Mencin Dominika, Mencin Mateja, Merhar Marija, Merljak Nada, Mernik Zinka, Merše Franjo, Merše Stane, Mihelj Ivanka, Miklavč Leonida, Mikša Marija, Minoritski samostan Piran, Mišič Valter, Mlakar Helena, Močan Janez, Modic Darja, Mrak Andrej, Muha Vera, Murnik Gregorin Mateja, N.N., Nabergoj Lucija, Nadškofija Maribor, Nartnik Zdravko, Novak Anka, Obed Nika, Oblak Milena, Omega 3 Drago Borkovič s.p., Omejc - Demšar Lucija, Osrajnik Damjan, Osterman Milan, Oven Nina, Ozebek Bogdan, Ozebek Valerija, Pajk Marko, Pakiž Jurij, Pavlovič Petra, Pejomi Konto d.o.o., Pelko Matjaž, Penko Ivanka, Perko Meta, Peternelj Irena, Petrič Agata, Petrič d.o.o., Petrin Cvetka, Pirc Dragica, Pirc Kovačič Ana, Pirih Marija, Pizmoht Marija, Podberšič Ivo, Pograjc Helena, Potočnik Branka, Praček Aleš, Prelc Martin, Prešern Uroš, Primc Marjan, Primos d.o.o., Pnavor Marko, Pnavor Miran, Pnavor Olga, Pšeničnik Marjana, Pungertnik, Rant Marija, Ravnik Alenka, Rastresen Marija, Rebec Stanislav, Rebolj Katja, Rejc Sušnik Simona, Rigac Gregor, Rihtar Aneta, Robnik Marija, družina Rojko Cigoj Ljudmila, Rola Vesna, Rotar Pance Branka, Rozman Elizabeta, Rus Janez Ludvik, Rusnik Christian, Rustja Andreja, Rustja Marija, Rutar Katja, Saje Brigita, Salezijanski zavod Veržej, Samostan Lazaristov Miren, Schweiger Ana, Sebanc Danica s.p., Sečnik Davorin, Selan Jurij, Sestre sv. Križa, Sestre Uršulinke, Sever Alojz, Skribe - Dimec Darja, Skumavec Dragica, Smolnikar Uroš, Smukavec Valentin, Snaj Janko, Springer Marko, Šrebot Polonca in Janez, Steblovnik Andreja, Strgar Jernej, Strnad Alenka, Sušec Karmen, Šadl Mitja, Šalamun Srečko, Šarc Lucija, Šavli Nina, Ščavničar Ema, Šenk Marko, Šibal Darinka, Šifrar Pavla, Šifrar Tomaž, Šilc Stanka, Škvorc Marjan, Šolske sestre De Notre Dame, Šorc Ervin, Špendov Barbara, Štalec Metka, Štanta Darinka in Lovrenc, Štanta Nikolaj, Študentski dom Vincencij, Šubic Rudi, Šuštar Andreja, Švara Grozdana, Tomšič Klemen, Trobec Mojca, Trobiš Andreja, Troha Karmen, Troha Martin, Trošt Peter, Trstenjak Franci, Trunkelj Franc, Turk Franc, Turk

Janez, Turk Paunovič Helena, Turk Zlata, Ukmar Marija, Uršič Peter, Vake Nancy, Vene Zorka, Verginec Biserka, Vidrih Slavica, Vintar Damjan, Virant Simon, Vojašnica Cerklje ob Krki, Volarič Darjo, Voljč Marija, Vrčon Tomaž, Vrečič Primož, Vrtovec Marjan, Vugrinec Anika in Josip, Vuk Martin, Vulič Ivica, Zajc Ana Marija, Zajec Maja, Zajec Miha, Zanjeković Ivan, Zemlja Eva, Zevnik Tomaž, Zorko Blaž, Zorko Irena, Zorko Kern Mateja, Zornik Zoran, Zupančič Andrej, Zupančič Jože, Zver Sonja, Župevc Ana, | Žužek Pavel, Žveplan Ozvatič Marija | | **SKLAD ZA MISIJONE** | posamezniki: Bernard Korpar Janja, Blažič Mihael, Bunderla Lidija, Cergolj Janez, Glavan Martina, Jagodic Jože, Kerznar Anica, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Krambrj Anica, Lajevec Janja, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Lokar Lovrenc, Lovše Anica, Magdič Olga, Mernik Franc, Merše Franjo, Miklič Vlasta, Mikulin Olga, N.N., Paškič Ilija, Perovšek Francka, Podkrižnik Jožef, Pogorevc Albert, Potisek Helena, Potočnik Tatjana, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Suhadolnik Franci, Šiško Milka, Štern Ivan, Štrukelj Franciška, Tržan Miro, Zorenč Davorina | **SKLAD ZA LAČNE** | posamezniki: Adamič Nuša, Bobnar Blaž, Eržen Vesna, Franciščanski samostan Sveta Gora, Harej Janko in Metka, Kastelec Viktor, Korenjak Jurij, Kržišnik Franci, Kržišnik Tobija, Kuret Sanja, Kurnik Matej, Lajevec Janja, Likar Sebastjan, Linguaduct d.o.o., Medvešek Viljem, Merlić Vlasta, Mršnik Bernarda, N.N., Pirnar Žan, Podgornik Svit, prvoobhajanci župnije Bovec, Ravnoševje in Marko Janc s.p., Sanic Luka, Semenčik Bojana, Vidrih Slavica, Zupanc Kristjan | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Kidrič Ana, Remic Primož, Šušteršič Luka | **ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV** | Harej Janko in Metka | **ZA GOBAVCE** | Majetovič Avguštin | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | posamezniki: N.N., Sanic Luka | **VODNJAKI - ZAMBIJA** | Hrovat Olga | **MAŠNE INTENCIJE** | posamezniki: Bertolini Francesco, N.N. | **MISIJOJN MATANGA** | posamezniki: Kopriva Silvester, Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica | **MISIJOJN AMPITAF** | posamezniki: Bts Company d.o.o., Estetika Milošević d.o.o., Mlinar Visus d.o.o., Peca Commerce d.o.o., Potočnik Marjeta, Prodink Luka, Savič Mladen, Strnad Tone, T-2 d.o.o. | **JOŽE ADAMIČ** | Katoliška Mladina | **PETER IVANČIČ** | posamezniki: Ivančič Angela, Jenič Dušan | **S. ANKA BURGER** | posamezniki: družina Kokotec, Žup. Karitas Vodice | **S. METKA KASTELIC** | posamezniki: Kokalj Fides, N.N. | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: N.N., Sitar Antonija | **S. VESNA HITI** | posamezniki: Colnar Marija, Harej Neva in Rajko, družina Kokotec, Križaj d.o.o., Lajevec Janja, Lokar Lovrenc, Modic Erika, N.N., Ramovš Vera | **TONE KERIN** | posamezniki: Bajc Genovefa, Colner Justina, Durič Ana, Jagodic Jože, Katoliška Mladina, Lah Benjamin, Marija

*Darovi objavljenih
so na naš račun prispeli
v obdobju med 21. 7. 2023 in
20. 9. 2023. Hvala vsem.*

Marjeta Plaver Vernik, N.N., Praček Marija, Šušteršič Ivana, Jenič Dušan | **JANEZ KRMELJ** | posamezniki: Bolta Majda, Bolta Marko, Falle Marko, Ivančič Angela, Jagodic Jože, Katoliška Mladina, Marolt Ana, Pirc Dragica, Praček Marija, Ramovš Vera, Šparovec Janez, Vindiš Dominika, Vrabec Marko, Zgubič Evgen | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Bolta Majda, Habjanič Jožica, N.N., Pirc Dragica, Rustja Andreja, Sedej Andreja, Štuhec dr. Ivan | **DANILO LISJAK** | posamezniki: Bonutti - Hajdinjak Kamila, Harej Janko in Metka, Kette Lucija, Krevelj Branko | **TOMAŽ MAVRIČ** | Malalan Nika | **S. ZVONKA MIKEC** | posamezniki: družina Kokotec, Murn | **MISIJOJNARKE MATERE TEREZIJE** | posamezniki: Harej Neva in Rajko, Kranjc Rafael | **JANEZ MESEC** | posamezniki: Grošelj Izidor, Katoliška Mladina, Kržišnik Eva, Marolt Ana, Šimic Apolonija | **PEDRO OPEKA** | župnija Mirna Peč | posamezniki: Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Herman Petra, Hočevan Janko, Ješovnik Simona, Katoliška Mladina, Kette Lucija, Kham Alenka, Krampf Robin, Lah Benjamin, Leo Klub Mavrica Celje, Marolt Ana, Mihevc Marija, N.N., Polončič Ladislava, Ravnoševje in Marko Janc s.p., Rus Valerija, Snaj Irena, Šegula Zdenka, Viršek Sandi, Zgonc Marija | **P. MARTIN KMETEC** | posamezniki: Ravbar Anica, Ščavničar Ema | **S. MARJETA ZANJKOVIČ** | Zadravec Roman | **TONE GRM** | posamezniki: družina Kokotec, Kožuh Ivo, N.N. | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Harej Neva in Rajko, družina Kokotec, N.N. | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | Povh Jože | **BARBARA ČUK** | N.N. | **S. ANICA STARMAN** | N.N. | **S. MILENA ZADRAVEC** | Colnar Marija | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | posamezniki: Ivančič Angela, Souidi Zavrl Nada | **JANEZ SEVER** | Jenič Dušan | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | Daksokobler Ljudmila | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Lajevec Janja, Mežan Olga, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana, Rojec Jože | **S. DORICA SEVER** | posamezniki: Kobal Klavdija, družina Kokotec, Marolt Ana | **STANE KERIN** | župnija Šmarje-Sap | posamezniki: Golob Martin, Grošelj Izidor, Katoliška Mladina, Kmet Marko | **S. URŠA MARINČIČ** | posamezniki: Bunderla Lidija, Lajevec Janja, Sušnik Kolbezen Barbara, Tomšič Marko | **S. MOJCA KARNIČNIK** | Praček Marija | **MISIJOJN CRIPAM - BRAZILIJA** | posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid | **P. MIHA MAJETIČ** | posamezniki: Katoliška Mladina, Lajevec Janja | **MARIJINE SESTRE - UKRAJINA** | posamezniki: Fajdiga Joško, Merljak Marija, Perovšek Francka, Petrovič Jernej, Vincencijeva zveza Ottawa, Zajec Marija | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Ažman Bogdan, Fajdiga Joško, Jenič Dušan, Ličan Anton, Magajna Ljudmila, Mušič Lia, N.N., Popović Božidar, Rojec Jože, Sedej Andreja, Sitar Antonija, Strnad Alenka | **S. ZORICA BLAGOTINŠEK** | posamezniki: Gale Bogomira, Gladek Maja, Ivančič Angela, N.N. | **S. IVA HORVAT** | posamezniki: Gregorc Ivan, Jenič Dušan, N.N. | **IVANA ŽIGON** | posamezniki: Fajdiga Joško, Kržišnik Eva

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2023 je 9€.

Praznovanje Misijonske nedelje

**Letošnjo Misijonsko nedeljo
bomo obhajali 22. oktobra.**

*Osrednje praznovanje bo potekalo v župniji Dornberk,
rojstnem kraju velikega misijonarja p. Ernesta Saksida,
katerega 10. obletnico smrti letos obhajamo.*

Sreda, 18. oktober 2023 ob 19. uri

Misijonska maša za študente in pogovor z misijonarji
v cerkvi Marijinega Oznanjenja na Tromostovju v Ljubljani

Sobota, 21. oktober 2023 ob 18.30 uri

sv. maša in dobrodelni koncert za Etiopijo
v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku

sodelujejo: Manca Marie-Anne Izmajlov,
Benjamin Izmajlov, Nikola Varžič, Marko Erzar,
MePZ Sele, ki ga vodi Roman Verdel

Nedelja, 22. oktober 2023

osrednja slovesnost Misijonske nedelje
v župniji Dornberk:

- ob 15. uri molitvena ura

- ob 16. uri slovesno bogoslužje, ob somaševanju
duhovnikov in misijonarjev ga bo vodil škof Jurij Bizjak

- po maši sledi krajši program s pričevanjem misijonarjev

Vabljeni!

**Katoliški
misijoni**

Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska **obzorja** | Izhajajo v Ljubljani
od 1987
POGLED PO SVETU